

ΝΟΜΑΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

Περιοδική Έκδοση Της Κατάληψης Libertatia | Τεύχος 3ο | Φθινόπωρο 2012

ΝΕΑ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

Περιεχόμενα

Χορτιάτης 2/9/2012

Ελληνική τριτοβάθμια εκπαίδευση

Μεταναστευτικό. Θέσεις

Η αραβική άνοιξη και άλλες πολύχρωμες αστικές επαναστάσεις

Πελάτες ξανά ή αυτοδιαχείριση των ζώων μας;

Συνέντευξη: Μια ματιά στην... δική μας κωνσταντινούπολη

Η αυτοδιαχείριση είναι το όπλο μας

Πλαίσιο Μπλοκ Κατάληψης Libertatia Πορείας Δεθ 2012

Τον περασμένο σεπτέμβρη αποφασίσαμε συλλογικά τη δημιουργία ενός εντύπου. Κοινός μας τόπος ήταν και είναι η οργάνωση μιας πολιτικής ομάδας ικανής να αναδεικνύει νέα ζητήματα καθώς και προοπτικές και προτάσεις, πάνω στις οποίες θα δομηθεί ο αγώνας ενάντια στο κυρίαρχο εκμεταλλευτικό σύστημα, στον ίδιο τον καπιταλισμό. Βασική μας παραδοχή ήταν όπως γράφουμε και στο προηγούμενο editorial *«στην περίοδο που διανύουμε δε μας αρκούν χίλιες αρνήσεις αν δε συνοδεύονται από άλλες τόσες καταφάσεις»*. Ακόμη *«το συγκεκριμένο έντυπο αποτελεί όχημα για τη διάχυση και την κοινωνικοποίηση του πολιτικού λόγου της κατάληξης libertatia. Μια απόπειρα αναζήτησης θεωρίας και πρακτικής της επαναστατικής διαδικασίας καθώς και της ανάδειξης των προταγμάτων του ελευθεριακού κομμουνισμού»*.

Ένα σημείο κομβικής σημασίας, είναι όπως προαναφέραμε, η διάδοση του πολιτικού-επαναστατικού λόγου. Αυτό ίσως ήταν και το κρισιμότερο για εμάς, για τη δημιουργία του εντύπου, μιας και θεωρούμε αναγκαία την ύπαρξη ενός μέσου προπαγάνδισης ιδεών, διάχυσης των προταγμάτων και κοινωνικοποίηση της κουλτούρας. Μιας «Νέας Κουλτούρας» απαλλαγμένης από στείρο αντιδραστησμό και άρνηση, εμπροτισμένης με αναλύσεις και προτάσεις συνολικές για την πραγμάτωση της κοινωνικής επανάστασης, την αναδιάρθρωση του κυρίαρχου μοντέλου παραγωγής στα πλαίσια του κομμουνισμού. Ως τέτοιο μέσο λοιπόν επιλέξαμε τη δημιουργία ενός εντύπου, το οποίο θεωρούμε πιο οικείο στο σύνολο των μελών της συνέλευσης, ιδιαίτερα αποτελεσματικό (κυρίως όσων αφορά στην ανάλυση όλων όσων θέλουμε να περιγράψουμε), αλλά και πιο εφικτό με βάση τις οικονομικές δυνατότητες της κατάληξης libertatia.

Σε πρώτη φάση, πέρασαν αρκετοί μήνες μέχρι την κυκλοφορία του 1ου τεύχους. Οι δυσκολίες που συντέλεσαν σε αυτήν την «καθυστέρηση», αφορούσαν κατά κύριο λόγο ζητήματα πολιτικής συνεύρεσης ή και ταύτισης των απόψεων πάνω σε διάφορα επιμέρους, αλλά και πιο γενικά θέματα. Όλες αυτές οι δυσκολίες μας οδήγησαν σε μια διαδικασία πολλών συζητήσεων με σκοπό την ανίχνευση των κοινών μας τόπων και εν τέλει την αποτύπωση τους στο έντυπο. Σε κάθε περίπτωση, θεωρούμε ως ένα βαθμό αυτή τη διαδικασία θεμιτή και απαραίτητη, καθώς μέσω αυτής γίνεται πιο διεξοδική ανάλυση επί πολλών ζητημάτων αλλά και συμβάλλει στη διεύρυνση της συμμετοχής του κάθε μέλους πάνω σε αυτούς τους κοινούς τόπους που εκφράζονται στο έντυπο. Όπως γράφουμε και στο 1ο editorial *«Τα κείμενα που περιέχονται στο παρόν έντυπο είναι αποτέλεσμα συνδιαμόρφωσης της πολιτικής συνέλευσης. Οι απόψεις που αποτυπώνονται στα κείμενα δεν εκφράζουν πάντα απαραίτητα το σύνολο των θέσεων του εκάστοτε μέλους»*.

Τέλος, όσων αφορά στην περιοδικότητα της κυκλοφορίας του εντύπου, παροντικός μας στόχος είναι να γίνεται περίπου κάθε δύο μήνες.

Χορτιάτης 2/9/2012

Αντιφασιστικός Πυρήνας Θεσσαλονίκης (ACT) & Κατάληψη Libertatia

Ανταποκρινόμενοι στην πρόσκληση της αντιεξουσιαστικής κίνησης συμμετείχαμε στην διοργάνωση της συγκέντρωσης στο Χορτιάτη την Κυριακή 2 Σεπτεμβρίου, ημέρα επετείου από την σφαγή του 1944. Τότε που ως αντίποινα για επιθέσεις του ελας οι ταγματασφαλίτες σκότωσαν 149 ντόπιους. Αφορμή για την συγκέντρωση στάθηκε η ενδεχόμενη παρουσία νεοναζιστών στις εκδηλώσεις μνήμης ως αντιπρόσωποι του κοινοβουλευτικού κόμματος χρυσή αυγή. Κάτι το οποίο τελικά δεν έγινε. Παραθέτουμε κάποιες φωτογραφίες από την παρουσία μας στη συγκέντρωση.

THE CULTURAL WALL

Θα ασχοληθούμε στο παρών άρθρο με ένα θέμα που μας «καίει» από καιρό σαν συνέλευση, την κατάσταση στην ελληνική τριτοβάθμια εκπαίδευση με όλες τις παραμέτρους που αυτή συνεπάγεται. Αφορμή στάθηκε η επικαιροποίηση του ζητήματος από τη μεταρρύθμιση εν μέσω θέρους (2012) στο νομοσχέδιο διαμαντοπούλου από την τριτοκομματική κυβέρνηση.

Ξεκινώντας θα κάνουμε μια μικρή ανάλυση στις αιτίες και στον τρόπο που σχηματοποιήθηκε η όλη λειτουργία της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Ελλάδα από την μεταπολίτευση(1974) και μετά. Η όλη λογική του συστήματος εισαγωγής στην τριτοβάθμια εξυπηρετούσε τις ανάγκες για την μεγέθυνση της μεσαίας τάξης ως μοχλός ανάπτυξης της οικονομίας μέσω της εσωτερικής κατανάλωσης. Για την εκπλήρωση της μεγέθυνσης απαραίτητη ήταν η αποδοχή και εφαρμογή σε ευρύτερα πλαίσια της κοινωνικής κινητικότητας του πληθυσμού. Κάτι που παράλληλα σηματοδοτούσε την ενεργό συμμετοχή στη διαχείριση του κρατικού μηχανισμού, του έως τότε αποκλεισμένου κομματιού της κοινωνίας. Με λίγα λόγια η εισαγωγή σε μια ανώτερη σχολή ήταν πολλές φορές το διαβατήριο για το πέρασμα από τη φτώχεια στην καλοπέραση. Η επίπλαστη κοινωνική ευημερία στα καλύτερά της. Το μοντέλο αυτό κορέστηκε την δεκαετία του 2000 και έχει αρχίσει να καταρρέει μαζί με πολλά άλλα, λόγω κρίσης. Πλέον η εισαγωγή σε μια ανώτερη σχολή δεν είναι το διαβατήριο στη γλυκιά ζωή αλλά σε ένα ευμετάβλητο και σκληρό εργασιακό περιβάλλον. Μιλάμε δηλ. για την τελική φάση μετάβασης από ένα μικτό μοντέλο φέουδο-καπιταλισμού σε ένα αμιγώς καπιταλιστικό μοντέλο λειτουργίας της ελληνικής οικονομίας. Αυτή είναι η βασική συνιστώσα της κρίσης στην Ελλάδα. Η κρίση είναι παγκόσμια, αλλά εξειδικεύοντάς την σε κάθε χώρα και άρα σε κάθε επιμέρους οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο προκύπτουν ιδιαίτερες αιτίες που χρήζουν ξεχωριστής ανάλυσης. Στα πλαίσια της γενικευμένης αναδιάρθρωσης του οικονομικού και κοινωνικού μοντέλου που επιβάλλεται για το ξεπέραςμα της ύφεσης, στα πλαίσια του νεοφιλελευθερισμού, ο παλιός κόσμος αντιστέκεται. Περισσότερο αντιδράει ο βολεμένος από τα προνόμια και καλά οργανωμένος σε συνδικάτα. Αυτός είναι ο κόσμος του δημόσιου υπαλληλισμού, μέρος του οποίου είναι και οι υπάλληλοι της τριτοβάθμιας με πρωτοστατούντες την κλίκα των καθηγητών των αει και τει καθώς και όλοι οι

παρατρεχόμενοι τους, που έχουν μετατρέψει σε φέουδα και τσιφλίκια την τριτοβάθμια.

Στα πλαίσια αυτής της μετάβασης πρέπει να αλλάξει και η λειτουργία της τριτοβάθμιας και των σκοπών που εξυπηρετεί. Το νέο μοντέλο επιβάλλει την εντατικοποίηση των σπουδών καθώς και την εξειδίκευσή τους σε πλήρη συσχετισμό με την αγορά εργασίας στον ιδιωτικό αυτή τη φορά τομέα. Σε απλά ελληνικά: λιγότεροι φοιτητές, σπουδές τριών-τεσσάρων χρόνων το πολύ, με καθημερινές παρακολουθήσεις βάσει απουσιών, σε μαθήματα εξειδικευμένα και όχι γενικά και λίγο από όλα, καθορισμένες από τις ανάγκες των επιχειρήσεων, που είναι άμεσα συνδεδεμένες πλέον ως χορηγοί με την τριτοβάθμια. Τέλος στο φανταστικό της ξέγνοιαστης φοιτητικής ζωής.

Γιανα γίνει κάτι τέτοιο πρέπει να αλλάξουν και αυτοί που θα φέρουν εις πέρας μια τέτοια διαδικασία, δηλ. οι καθηγητές. Η εντατικοποίηση δεν μπορεί να εφαρμοστεί μονόπλευρα στους φοιτητές, αλλά και στους καθηγητές, αλλιώς δεν έχει νόημα. Και εδώ είναι το πρόβλημα. Η συντριπτική πλειοψηφία των διδασκόντων στα ελληνικά πανεπιστήμια κατέχουν τη θέση τους ως αποτέλεσμα του συστήματος που τους τοποθέτησε και υπηρετούν. Την οικογενειοκρατία και την κομματικοκρατία. Οι περισσότεροι δεν πληρούν τις αντικειμενικές διεθνείς προϋποθέσεις για τις θέσεις τους αφού η επιλογή γίνεται μέσα από κλειστά κυκλώματα, που λόγω του αυτοδιοίκητου του πανεπιστημίου δεν επιδέχεται εξωτερικού ελέγχου από κάποιον θεσμικό παράγοντα. Σε συνδυασμό με το θεσμό του ασύλου, όχι για τα μπάχαλα αυτό είναι η δικαιολογία για τη διατήρησή του, το θεσμικό αυτό μείγμα γίνεται υπερόπλο στα χέρια μιας κάστας που εξουσιάζει με τρόπο φεουδαρχικό την τριτοβάθμια. Π.χ. οι περισσότερες διατριβές καθηγητών ελληνικού πανεπιστημίου δεν είναι αποδεκτές από την διεθνή επιστημονική κοινότητα ή ότι οι περισσότεροι διδάσκοντες είναι συγγενείς μεταξύ τους σε ελεεινό βαθμό, ας μην μιλήσουμε για την μηδαμινή έρευνα και την οικονομική διαχείριση. Όσοι έχουν περάσει από την ελληνική τριτοβάθμια ξέρουν καλά τι παίζει. Κάποιοι κάνουν πως δεν βλέπουν για να τελειώνουν, κάποιοι εκμεταλλεύονται την κατάσταση κι αυτοί για να τελειώνουν και κάποιοι την εκμεταλλεύονται για να αναρριχηθούν αν έχουν βύσμα βέβαια, τα προσόντα δηλ.. Σε όλο αυτό το σύστημα υπάρχουν και οι εξαιρέσεις, πολύ σπάνιες, που επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Θέση μας είναι ότι δεν συμφωνούμε με τον παλιό κόσμο που πεθαίνει αλλά θα προτιμούσαμε έναν καινούριο διαφορετικό από αυτόν που επιβάλλεται σήμερα. Οι αλλαγές, έστω και με την όποια καθυστέρηση, θα επέλθουν παρά τις αντιδράσεις. Ένας από τους λόγους που θα γίνει αυτό είναι ότι δεν υπάρχει ρεαλιστική εναλλακτική πρόταση από αυτούς που εναντιώνονται στη μεταρρύθμιση. Στείρα άρνηση και αντίδραση, ευλαβική προσκόλληση στη φεουδαρχική λειτουργία της τριτοβάθμιας. Θα μπορούσε όμως να υπάρξει μια εναλλακτική πρόταση πάνω σε ρεαλιστικές βάσεις που να μπορεί να γίνει πραγματικότητα σήμερα; Οι προοδευτικές, ελευθεριακές, επαναστατικές ομάδες, σχήματα, κόμματα που συνδικαλιζούνται στα πανεπιστήμια τι έχουν να προτείνουν στο ζήτημα;

Θεωρούμε ότι η στρατηγική τους πρέπει να ξεκινά από την εναντίωση σε μορφές αντίδρασης που υπερασπίζονται την άθλια συμμαχία καθηγητών και συνδικαλιστών σπουδαστών που αναπαράγουν την υπάρχουσα σαπίλα. Παρά την όποια φρασεολογία περί προστασίας του ασύλου, των ελευθεριών... και δεδομένου ότι δεν προτείνουν τίποτα, το μόνο που θέλουν είναι να μείνει η κατάσταση ως έχει. Φοιτητικοί αγώνες, όπως οι τελευταίοι είναι ο επιθανάτιος ρόγχος μιας κατάστασης που έχει εκπληρώσει την ιστορική της αποστολή. Μιας κατάστασης που ηττήθηκε μέσα από την ίδια της την αποτυχία να εκμεταλλευτεί προς το καλύτερο τα εργαλεία που της παραχωρήθηκαν από την προηγούμενη φάση ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων του καπιταλισμού. Μιλάμε για το αυτοδιοίκητο και το άσυλο, το δικαίωμα του συνδικαλισμού και τη χαλαρότητα στις εκπαιδευτικές απαιτήσεις. Προνόμια που πνίγηκαν κυριολεκτικά στον ατομικισμό της κοινωνικής ανέλιξης. Εργαλεία και δικαιώματα που κατακτήθηκαν με θυσίες χρησιμοποιήθηκαν με τρόπο τέτοιο ώστε να μεταβάλλουν άρδην την ιδιότητα τους ώστε να γίνουν διαδικασίες πλουτισμού, καρναβάλι, φαυλότητας και φαιδρότητας.

Η στρατηγική πρέπει να βασίζεται στην έννοια της υπεράσπισης του ασύλου ως μέσο για την ανάπτυξη της πραγματικής επαναστατικής σκέψης και δράσης στα πλαίσια της οργάνωσης και της δομής. Όχι ως καβάτζα ασυδοσίας, κυρίως οικονομικής, από την κορυφή ως τον τελευταίο εμπλεκόμενο. Όχι ως καβάτζα για την οποιαδήποτε παρανομία είτε της ελίτ, είτε των λούμπεν. Όχι

ως καβάτζα για διακίνηση ναρκωτικών. Τέτοια φαινόμενα οφείλουμε να τα ξεσκεπάσουμε και να ερχόμαστε σε ευθεία σύγκρουση μαζί τους.

Θέση μας είναι το αυτοδιοίκητο του πανεπιστημίου ως τη βάση της λειτουργίας του. Μακριά όμως και σε σύγκρουση με τα καθηγητικά συμφέροντα που σέρνουν κόμματα και παρατάξεις σε κάθε σχολή. Αυτοδιοίκητο από εκείνες τις δυνάμεις που έχουν την οργάνωση, τη θέληση και μπορούν να επιβάλουν τη πραγματική αυτοδιοίκηση. Η αυτοδιαχείριση είναι το όπλο μας. Στην τριτοβάθμια εκπαίδευση η αυτοδιοίκηση και η ασυλία είναι εργαλεία που εφόσον χρησιμοποιηθούν σωστά γίνονται τα καλύτερα σύνεργα για την αυτοδιαχείριση.

Ένα πολύ σημαντικό στοιχείο του αγώνα στην τριτοβάθμια είναι το ξεπέραςμα της λογικής υπεροψίας που έχουν εν γένει όλοι αυτοί οι αγώνες για διεκδικήσεις. Εννοούμε ότι δεν είναι δυνατόν να ζητάς παραπάνω μισθό από τον κοινό εργάτη ως κάτι πιο σημαντικό από αυτόν. Τέτοιοι αγώνες είναι μεν εργατικοί αλλά λειτουργούν διασπαστικά μέσα στην ίδια την τάξη. Διάσπαση που έχει τη βάση της στο διαχωρισμό πνευματικής και χειρωνακτικής εργασίας. Τέτοιες λογικές πρέπει να αποκαλύπτονται και να καταπολεμούνται ως διασπαστικές της τάξης. Πρόταγμά μας είναι η όσο δυνατόν μεγαλύτερη σύγκλιση ενός καταρχήν εξισωτικού μισθού για όλη την τάξη.

Προς αυτές τις κατευθύνσεις που περιγράψαμε και για την εφαρμογή τους απαραίτητη θεωρούμε τη συγκρότηση πυρήνων ή ομάδων με οργάνωση και δομή. Στόχος, το ξεπέραςμα της κουλτούρας του παλαιού κόσμου και οτιδήποτε τον εκπροσωπεί ή τον διαμεσολαβεί. Στόχος κριτικής και επίθεσης το νεοφιλελεύθερο μοντέλο που πάει να επιβληθεί. Ο τρόπος δράσης που προτείνουμε είναι ικανός να προσεταιριστεί εκείνη τη μερίδα κόσμου που δεν μπορεί να εκφραστεί από τις οργανώσεις -παλαιού τύπου- που θέτουν μόνο την άρνηση και το βύσμα ως κυρίαρχη λειτουργία. Ούτε βρίσκει τον εαυτό του μέσα στις συνθήκες της γενικευμένης εντατικοποίησης των σπουδών για όφελος του κεφαλαίου. Μιλάμε στη μερίδα των φοιτητών που δεν βρίσκουν την επαναστατικότητα μέσα από τη βίαια σύγκρουση αλλά μέσα από εκείνη τη διαδικασία που φέρνει απτά ρεαλιστικά αποτελέσματα ορατά σε όλους, για όλους. Αποτελέσματα που έχουν να κάνουν με την ουσία των σπουδών και όχι με το εποικοδόμημα τους, παρεμβάσεις ουσιώδης, που απηχούν τις ανάγκες των σπουδαστών της κάθε σχολής.

Μεταναστευτικό. Θέσεις

Εντοπίζουμε το πρόβλημα του μεταναστευτικού ζητήματος σε παράγοντες όπως (1) η λεηλασία του τρίτου κόσμου μέσω πολέμων, δικτατοριών και εκμεταλλευτικών συνθηκών εργασίας, των πλουτοπαραγωγικών πηγών τους από το πολυεθνικό κεφάλαιο που εδρεύει κυρίως σε ευρώπη και ηπα (2) στην ανάγκη για φθηνό και ευκολότερα διαχειρίσιμο εργατικό δυναμικό στο εσωτερικό των αναπτυγμένων οικονομιών (3) στην ύπαρξη και μεγέθυνση της «οικονομίας του εγκλήματος», κοινώς μαφία, που στα χέρια και στα σώματα των μεταναστριών βλέπουν το μέσο για την άντληση υπεραξίας, δυσανάλογης του νόμιμου ποσοστού της, από ναρκωτικά, πορνεία, λαθρεμπόριο, όπλα, προστασία, μέρος αυτής της σχέσης είναι και (3α) η στυγνή εκμετάλλευση των μεταναστών από τους εμπόρους-διακινητές τους.

Όλοι οι παραπάνω παράγοντες δεν δίνουν κάποιου είδους συγχωροχάρτι στις μετανάστριες που να τις χριζει απεριόριστης και άκριτης αλληλεγγύης. Ναι, είναι μέρος του πιο υποτιμημένου και εύκολα εκμεταλλεύσιμου κομματιού της εργατικής τάξης, αλλά αυτό δεν συνεπάγεται αυτομάτως τον ορισμό του ως το επαναστατικό υποκείμενο αυτής. Αν και θεωρητικά θα έπρεπε να λειτουργεί κάπως έτσι αφού οι απόκληροι είναι αυτοί που «δεν έχουν να χάσουν τίποτα παρά μόνο τις αλυσίδες τους»*. *K.Marx & F.Engels-Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο*

Υπάρχουν κάποιοι αντικειμενικοί παράγοντες που τεκμηριώνουν τη θέση αυτή. Πρώτα απ' όλα, οι ανάγκες και τα θέλω των ανθρώπων αυτών είναι η αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής σε πιο οργανωμένες κοινωνίες, η ανάγκη για μεροκάματο, ιδιοκτησία, ανέλιξη. Στη συντριπτική πλειοψηφία δεν έχουμε να κάνουμε με επαναστάτες στις χώρες τους που μετανάστευσαν ή αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν για να μεταδώσουν τα ιδεώδη τους. Αν κάποιος επιλέγει τη φυγή για μια καλύτερη ζωή τότε το μόνο που έχουμε να απαντήσουμε είναι ότι Ταξικός πόλεμος υπάρχει και στην Ελλάδα και όπου υπάρχει καπιταλισμός και όποιος δεν πάρει ξεκάθαρη θέση έχει κάνει την επιλογή του, είτε μετανάστης, είτε ντόπιος.

Μια πληθώρα ιστορικών παραδειγμάτων βεβαιά μας αποδεικνύει ότι μετανάστες στελέχωσαν σε πολύ μεγάλο ποσοστό σωματεία, συνδικαλιστικές ενώσεις, επαναστάσεις, αντάρτικα. Από τις ηπα στις αρχές του προηγούμενου αιώνα μέχρι τον εμφύλιο στα μέρη μας. Από την άλλη μεριά όμως βλέπουμε ότι το μεγαλύτερο ποσοστό από τις συνελεύσεις κατοίκων αγ. παντελήμονα(αθήνα) και γιαννιτών(θεσ/νικη) αποτελείται από μετανάστες που ενσωματώθηκαν. Παρατηρούμε επίσης ότι σε μεγάλο ποσοστό μετανάστες(παλιοί) εκμεταλλεύονται μετανάστες(καινούριους) είτε σε νόμιμες εργασίες ως αφεντικά είτε σε παράνομες ως μαφιόζοι. Άλλο ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι αυτό των κεντροευρωπαϊκών χωρών που ενσωματωμένοι μετανάστες συμπληρώνουν τα ψηφοδέλτια της ακροδεξιάς. Καλά καβατζωθήκαμε εμείς, αν όμως έρθουν κι άλλοι τότε θα μας διώξουν όλους μαζί, σκέφτεται ο αδαής. Αναλαμβάνουν δηλ. οι μετανάστες ρόλους μέσα στην παραγωγική, κοινωνική, πολιτική διαδικασία που συγκρούονται μεταξύ τους.

Ακόμα βλέπουμε το διαχωρισμό μεταξύ τους σε σχέση με την εθνική καταγωγή, τη θρησκεία, το χρώμα του δέρματος, σε σχέση με το φύλο. Θα κάνουμε μια παρένθεση στο σημείο αυτό για να εκφράσουμε την καταρχήν πλήρη αντίθεσή μας στην αλληλεγγύη ή ακόμα και κατανόηση μερίδων της αριστεράς και αντιεξουσίας στην μίνι εξέγερση μεταναστών μουσουλμάνων στην αθήνα το μάιο του 2009 με αφορμή την βεβήλωση του κορανίου. Η δικαιολογία ότι το συγκεκριμένο περιστατικό λειτούργησε ως η αφορμή για το ξέσπασμα και με τις αιτίες να εδράζονται στην εκμετάλλευση που υφίστανται είναι απλά επικίνδυνη. Αν είναι να περιμένουν οι απόκληροι τη καταπάτηση των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων για να εξεγερθούν τότε ζήτω που καήκαμε. Αν είναι να δικαιολογήσουμε το δικαίωμα στη μπούργκα και το φονταμενταλιστικό ισλάμ ως αφορμές για τους ταξικούς ανταγωνισμούς τότε αν δεν έχουμε χάσει το δάσος δεν είναι σίγουρο αν κοιτάμε και το δέντρο. Παρόμοιο περιστατικό σημειώθηκε την παρασκευή 24

αυγούστου 2012 σε αντιρατσιστική πορεία στην αθήνα με την πλειοψηφία των μεταναστών που συμμετείχαν στην πορεία να υμνούν το ισλάμ. Και κατ' επέκταση όλη τη κουλτούρα του: μαντήλα-γυναίκα...

Θεωρούμε ότι είναι η ώρα για τη μετάβαση-υπέρβαση του αόριστου προτάγματος για αλληλεγγύη-νομιμοποίηση σε αγώνα για την εργατική χειραφέτηση των μεταναστών μέσα από δομές αυτοδιαχείρισης, επαναστατικών σωματείων, πολιτικών ομάδων. Η νομιμοποίηση, έτσι απλά ως μορφή πολιτικού προτάγματος, είναι κενή πολιτικού επαναστατικού περιεχομένου. Ένας μετανάστης νομιμοποιημένος μπορεί και εν μέρει έχει μετατραπεί σε αφεντικό, κυρίως άλλων μεταναστών, ή μια μετανάστρια πόρνη έχει άδεια ασκήσεως επαγγέλματος, αυτό είναι το ζητούμενο; Για εμάς όχι, η νομιμοποίηση είναι το όχημα για την περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση του υποκειμένου μέσα από επαναστατικές δομές στην παραγωγική διαδικασία.

Το ζήτημα του μεταναστευτικού δεν μπορούμε να το ξεχωρίσουμε από το ζήτημα της πάλης ενάντια στο οργανωμένο έγκλημα πορνεία-ναρκωτικά-όπλα, που στηρίζει και στηρίζεται από την ανεξέλεγκτη-παράνομη μετανάστευση. Πόλεμος με αυτές τις συμμορίες σημαίνει ταυτόχρονα πόλεμος με τον σκληρό πυρήνα της ακροδεξιάς κυρίως της χρυσής αυγής. Μια ακροδεξιά που, από ιστορικής καταβολής, στελεχωνόταν από μπράβους και μαφιόζους. Το περίεργο είναι ότι όλοι αυτοί βασίζουν την ύπαρξη και μεγέθυνσή τους στην ύπαρξη και στην εκμετάλλευση «παράνομων» μεταναστριών. Φασισμός και παρανομία-έγκλημα πάνε χέρι-χέρι, αφού τα δεκανίκια της άρχουσας τάξης θα είναι πάντα έτοιμα να την προστατεύσουν από τον «εσωτερικό εχθρό». Θεωρούμε ότι η διόγκωση της κοινωνικής αποδοχής και των εκλογικών ποσοστών της χρυσής αυγής και της ακροδεξιάς είναι εν μέρει αποτέλεσμα της πολιτικής της αριστεράς-αντιεξουσίας στο μεταναστευτικό ζήτημα.

Διάφορες ομάδες έχουν κατανήσει προασπιστές του παράνομου εμπορίου, παπούτσια-τσάντες-τσιγάρα-κ.α. εκεί δηλ. που υπάρχει στυγνή εκμετάλλευση και καμία δυνατότητα για συνδικαλισμό ή εκτός αν

θεωρούν την παρανομία το πρώτο βήμα για την επαναστατικοποίηση των υποκειμένων.

Εδώ αξίζει να τονίσουμε ότι η παρανομία παρότι αμφισβητεί έμπρακτα τον αστικό νόμο έχει δύο εκδοχές. Η πρώτη και κυρίαρχη έχει να κάνει με το προσωπικό όφελος του παρανομούντα και ως επί το πλείστον είναι ενδοπρολεταριακή βία. Εννοούμε ότι ενώ οι παρανομούντες, σε ατομικό, συμμορίτικο, οργανωμένο επίπεδο, αμφισβητούν έμπρακτα τον αστικό νόμο ταυτόχρονα λειτουργούν με μοναδικό κίνητρο το ίδιο όφελος και μόνον αυτό. Κάτι το οποίο είναι αρκετό για να τους κατατάσσει στη συνείδησή μας ως μέρος της καπιταλιστικής μηχανής αφού η απειλή για το σύστημα μόνο ως πλασματική μπορεί να θεωρηθεί. Θεωρούμε ανεπανάστατική αυτή τη μορφή παρανομίας. Σε αυτό το πλαίσιο κατατάσσεται και ο χουλιγκανισμός, φαινόμενο τραγικό στα πλαίσια της ενδοπρολεταριακής άσκοπης ή κερδοφόρας σκοπούμενης βίας. Η δεύτερη έχει να κάνει με το συλλογικό όφελος της παράνομης πράξης. Το ζητούμενο είναι η μαζικότητα του φαινομένου μέσα από πολιτικά κινήματα που να ακυρώνει την αστική νομοθεσία με στόχο το ξεπέραςμα της και την υπέρβαση σε μορφές και περιεχόμενα αυτής περαιτέρω ισότητας μεταξύ μας, με επαναστατικές δομές και προοπτικές.

Τίθεται εδώ πέρα το ερώτημα των εθνικών συνόρων. Τα σύνορα είναι τα μαντριά του καπιταλισμού για να διαχωρίζουν την εργατική τάξη σε έθνη, να διασπούν δηλ. αυτή την τάξη μεταξύ της χρησιμοποιώντας ύπουλα τις γλωσσικές ή εθιμικές διαφοροποιήσεις από περιοχή σε περιοχή. Μαζί με το διαχωρισμό της θρησκείας συμπληρώνουν σε άφογο βαθμό τη μετατροπή του ταξικού ανταγωνισμού σε εθνικό ανταγωνισμό. Οδηγούνται με αυτό τον τρόπο διάφορες εθνικές εργατικές τάξεις σε μια αναμέτρηση μεταξύ τους προς όφελος του κεφαλαίου.

Οι εργατικές τάξεις των ανεπτυγμένων χωρών «χρωστάνε» στις εργατικές τάξεις των μη ανεπτυγμένων χωρών, διότι καρπώνονται μέσω των μισθών τους μέρος τις υπεραξίας που άντλησε το κεφάλαιο που εδρεύει στην ανεπτυγμένη δύση και επενδύει στην εγχώρια παραγωγική διαδικασία. Ακόμα, μέσω των

μισθών μπορούν να καταναλώνουν ευκολότερα και άρα να δίνουν περισσότερη αξία στο εισόδημά τους, τα σε χαμηλές τιμές προϊόντα που παράγονται σε χώρες με ελάχιστο εργατικό κόστος και ως εκ τούτου είναι πολύ δύσκολο να καταναλωθούν από τους παραγωγούς τους. Δεν μπορούμε να πούμε ότι όλα αυτά γίνονται συνειδητά από το σύνολο της εργατικής τάξης στον ανεπτυγμένο κόσμο. Από την άλλη όμως δεν μπορούμε και να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας για το ότι η φθηνή βενζίνη στις ηπα δεν είναι αποτέλεσμα της γενοκτονίας και του ιρακινού λαού.

Για να μην μακρηγορούμε, υπάρχουν ξεκάθαρες αιτίες που οδηγούν τη εργατική τάξη της ασίας και της αφρικής στην ευρώπη για την αναζήτηση καλύτερου μέλλοντος. Η κατακερματισμένη εργατική τάξη της ευρώπης ναι μεν θέλει να απολαμβάνει τα προνόμια του ανεπτυγμένου κόσμου, συγκινείται εν μέρει από το δράμα των μεταναστών και ταυτόχρονα διαμαρτύρεται για την υπερπληθώρα ροής αυτών. Δύσκολο το πρόβλημα που απαιτεί όμως γρήγορες και ξεκάθαρες πολιτικές προσεγγίσεις, αν αναλογιστούμε τη βαρύτητά του όσον αφορά την μεγέθυνση του φασιστικού φαινομένου. Οι λύσεις που θα προταθούν πρέπει να εφάπτονται της πραγματικότητας και όχι να αιωρούνται στον αστερισμό της δογματικής πολιτικής καθαρότητας από τη μια και από την άλλη πρέπει να τοποθετούν τη λύση σε ένα ολιστικό πλαίσιο με γνώμονα την αλληλέγγυα και επαναστατική δράση μεταξύ των εργατικών τάξεων δυσανάλογα ανεπτυγμένων καπιταλισμών.

Κατ' αρχήν αυτό που πρέπει να αντιμετωπιστεί είναι η άναρχη μετανάστευση που εν τέλει τον μόνο που βοηθάει είναι τον καπιταλισμό. Κι' αυτό γιατί δημιουργεί μια σειρά από προβλήματα που τα βιώνει η διεθνής εργατική τάξη με αποτέλεσμα να συγκρούεται μεταξύ της. Όταν λέμε άναρχη εννοούμε ότι η υπάρχουσα διαδικασία μετανάστευσης ταυτίζεται με το σύστημα που την παράγει, την διαδικασία της καπιταλιστικής παραγωγής η οποία δεν εξυπηρετεί τις ανάγκες του συνόλου αλλά τις ανάγκες κερδοφορίας του κεφαλαίου. Μια διαδικασία χωρίς λογική αρχή, μέση και τέλος που τρέφεται και υπηρετεί τον αδυσώπητο ανταγωνισμό μεταξύ

κεφαλαίου, εθνών, τάξεων. Ανταγωνισμός που κατακερματίζει υποκείμενα και ομάδες μέσα στις ίδιες τάξεις. Ένα σύστημα που καταστρέφει για να αναπαραχθεί. Καταστρέφει μέσα από την ίδια ακόμα τη διαδικασία παραγωγής μολύνοντας το περιβάλλον για να πάρει τις πρώτες ύλες και στο στάδιο της μεταποίησης αλλά και με τους τόνους των σκουπιδιών που παράγει, καταστρέφει την πλεονάζουσα παραγωγή για να διατηρήσει την κερδοφορία του και όταν απαιτείται καταστρέφει μέσω πολέμων. Μοναδικός στόχος πρέπει να είναι η καταστροφή του καταστροφέα, η απαλλαγή από αυτό το σύστημα. Μια διαδικασία που όμως έχει στάδια και ένα στάδιο αυτής είναι ο αγώνας για διεκδικήσεις μέσα από το υπάρχον αστικό-δημοκρατικό σύστημα και ταυτόχρονα η προσπάθεια για τη δημιουργία παράλληλων επαναστατικών δομών στην παραγωγή στα πλαίσια του υπάρχοντος. Το εύκολο θα ήταν να λέγαμε ότι ο καπιταλισμός φταίει για όλα πρέπει να τον καταστρέψουμε, σύμφωνοι, το ζήτημα είναι πως, με ποιες στρατηγικές. Απαιτούνται οργάνωση και δομές των επαναστατικών υποκειμένων. Απαιτούνται ελιγμοί και υποχωρήσεις αλλά πάνω απ' όλα απαιτείται προσπάθεια και συνείδηση.

Εργατικός έλεγχος στη μετανάστευση

Θεωρούμε ότι στο σήμερα η μετανάστευση πρέπει να είναι αποτέλεσμα διαλόγου ανάμεσα στις εργατικές ενώσεις των διαφόρων χωρών με γνώμονα το κοινό συμφέρον της διεθνούς εργατικής τάξης εναντίον του κεφαλαίου, εναντίον των εθνικών συνόρων. Απαλλαγή από το άναρχο μοντέλο αυτής σε ένα μοντέλο που θα ελέγχεται και θα δημιουργεί δομές ανάμεσα στους εργάτες. Διάλογος για τις ανάγκες της παραγωγής με σκοπό την ανταλλαγή εργατικού δυναμικού, τη σύναψη πολιτικών δομών, τη ανταλλαγή απόψεων, θέσεων, εμπειριών. Για τη μετάδοση κατ' αρχήν των δημοκρατικών, συνδικαλιστικών, επαναστατικών δομών. Για να γίνει όμως κάτι τέτοιο απαιτείται κυρίως από το προλεταριάτο του δυτικού κόσμου συνείδηση του επαναστατικού του καθήκοντος. Θα μας απαντήσουν κάποιοι ότι μέσα σ' αυτό το πλαίσιο διαλόγου και συνεννόησης παίρνουμε

τη θέση του διαμεσολαβητή ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργατική τάξη με αποτέλεσμα την συνέχιση της καπιταλιστικής παραγωγής και όχι την καταστροφή της αυτής, ότι αποδεχόμαστε de facto την ύπαρξη των εθνικών συνόρων και ότι γενικά αναπαράγουμε τη σχέση κεφάλαιο.

Όσον αφορά το πρώτο, ναι παίρνουμε την θέση του διαμεσολαβητή ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργατική τάξη κατοχυρώνοντας τα εργατικά μας δικαιώματα που κερδήθηκαν με αγώνες, ποια η διαφορά δηλ. ανάμεσα στο διάλογο και τη διεκδίκηση στα πλαίσια μιας χώρας για συλλογικές συμβάσεις, ένσημα, ασφάλιση κ.α. με τον διάλογο και τη διεκδίκηση για τα ίδια πράγματα με εργάτες άλλων χωρών; Για τους μετανάστες εργάτες δεν πρέπει να ισχύουν τα ίδια; Δεν πρέπει να οργανωθούν στις χώρες τους και εκτός; Να τους παρατήσουμε στο έλεος του καπιταλισμού που τους αναγκάζει να παίζουν ρώσικη ρουλέτα τη ζωή τους στις νάρκες του έβρου και στο πάτο του αιγαίου; Ναι, δεν μπορούν να μείνουν όλοι ικανοποιημένοι με αυτή τη λογική, οι ανάγκες για παραγωγή είναι συγκεκριμένες είτε υπάρχει καπιταλισμός είτε σοσιαλισμός. Η άναρχη μετανάστευση διογκώνει τον εφεδρικό στρατό των ανέργων με συνέπεια τον κατακερματισμό της τάξης και την μείωση του εργατικού κόστους για τους καπιταλιστές. Με αυτή τη διαδικασία δεν προσπαθούμε να βάλουμε σε τάξη τον καπιταλισμό και ούτε θα μπορούσαμε βέβαια γιατί είναι ένα σύστημα που βασίζεται στην αταξία ως αξιακή αρχή λειτουργίας του. Επιθυμούμε να μπει τάξη στο εσωτερικό της τάξης, ξεκινώντας με σταθερά βήματα για την αποδόμηση της λειτουργίας του καπιταλισμού. Σ' αυτό το πλαίσιο θεωρούμε ότι η θέση ελάτε όσοι θέλετε ή καλύτερα όσοι τα καταφέρατε από τους κολασμένους, θα σας παρέχουμε νομιμοποίηση, εργασία, τροφή, στέγαση γιατί είστε παράγωγα του καπιταλισμού, η πράξη σας καταργεί τα καπιταλιστικά-εθνικά σύνορα και φέρνει σε δυσκολία το σύστημα, λειτουργεί δηλ. τιμωρητικά στο σύστημα που δημιουργεί το πρόβλημα, στην πραγματικότητα κινείται στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από αυτό που επιδιώκει, κινείται στα πλαίσια των επιδιώξεων του καπιταλισμού.

Εργατικός έλεγχος στη μετανάστευση

σημαίνει διεκδίκηση-αρπαγή του ρόλου που μονοπωλιακά κατέχει το αστικό κράτος στο ζήτημα λειτουργώντας υπέρ του κεφαλαίου. Εργατικός έλεγχος στη μετανάστευση σημαίνει υπέρβαση του προτάγματος για νομιμοποίηση, που ζητά από το κράτος να παρέμβει ερχόμενο σε αιτηματικό διάλογο μαζί του και μετατροπή του προτάγματος στην διαχείριση του ζητήματος από τις εργατικές ενώσεις. Εργατικός έλεγχος στη μετανάστευση σημαίνει ότι οι ίδιοι οι εργάτες αναλαμβάνουν να διεκπεραιώσουν τη στρατηγική τους δημιουργώντας εκείνες τις δομές που θα τους οδηγήσουν στο ξεπέραςμα του καπιταλισμού.

Αναγνωρίζουμε ότι αυτή η θέση είναι μακροπρόθεσμη και επειδή μας αρέσει να μιλάμε στο τώρα και να προτείνουμε λύσεις απτές που βασίζονται στην πραγματικότητα θα προτείναμε την νομιμοποίηση στο εδώ και στο τώρα ενός μέρους του συνόλου των μεταναστών. Το κυριότερο κριτήριο είναι η χρονική διάρκεια που κάποια ζει εδώ. Από εκεί και πέρα θεωρούμε ότι η θέση «άμεση νομιμοποίηση όλων των μεταναστών τώρα» είναι επιφανειακή και αντιδραστική, προσδίδοντας ένα υποκριτικά φιλανθρωπικό ρόλο στους θιασώτες της. Κι αυτό επειδή το αποτέλεσμα μιας τέτοιας θέσης εφόσον γίνει πραγματικότητα θα οδηγήσει ακόμα περισσότερους ανθρώπους στη φυγή από τα μέρη τους. Αποδοχή όμως μιας τέτοιας θέσης, συνεπάγεται την de facto αποδοχή όλων των υπαρχουσών διαδικασιών ερχομού-εμπορίας αυτών των ανθρώπων. Ή μήπως θα γίνεται έλεγχος στα σύνορα του ποιος είναι τι; Από ποιον; Μήπως δεν θα υπάρχουν σύνορα; Οι λογικές χωρίς στόχο και πρόγραμμα, λογικές αντιδραστισμού ενώ προσδίδουν για τον εαυτό τους μια θέση ανθρωπισμού με βάση συμπονετική και δήθεν ελευθεριακή, εν τέλει καταλήγουν να αναπαράγουν όχι και τόσο φιλάνθρωπες λογικές μεταφοράς και εισόδου των μεταναστών. Δεν μας αρκούν χίλιες αρνήσεις, αλλά, άλλες τόσες καταφάσεις. Εμάς τουλάχιστον.

Η αραβική άνοιξη και άλλες πολύχρωμες αστικές επαναστάσεις

Στα πλαίσια ενός ευρύτερου γεωπολιτικού μετασχηματισμού για την αναδιάρθρωση των σφαιρών επιρροής των μεγάλων δυνάμεων αντιλαμβανόμαστε τις γενικότερες εξελίξεις και ανακατατάξεις στην περιοχή των βαλκανίων, της βόρειας αφρικής, της πρώην εσοδ, της μέσης και εγγύς ανατολής που ως απαρχή έχουν την δεκαετία του 2000 και ακόμα συνεχίζονται. Σε κομμουνιστική φρασεολογία, θα λέγαμε ότι πρόκειται για πόλεμο μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων με στόχο την εξασφάλιση ζωνών οικονομικής εκμετάλλευσης.

Πρόκειται όμως για ένα πόλεμο διαφορετικό από τους άλλους. Ένας πόλεμος «χαμηλής έντασης» όπως ονομάζεται στα πλαίσια της γενικότερης ονοματολογίας, εν είδη μάρκετινγκ, αυτών των επιχειρήσεων. Που πλασάρονται κυριολεκτικά ως θέαμα με αφορμή την προστασία των φτωχών και καταπιεσμένων λαών από αδίστακτους αιμοσταγής δικτάτορες, εφευρίσκονται διάφορα ευφάνταστα, brand names-ετικέτες-εμπορικά σήματα όπως πορτοκαλί επανάσταση, επανάσταση της τουλίπας, αραβική άνοιξη, παράπλευρες απώλειες, κλπ.

Η στρατηγική αυτών των επιχειρήσεων είναι ότι εκμεταλλεύονται καταστάσεις δυσανεξίας και έντασης που δημιουργούνται στο εσωτερικό τέτοιων χωρών. Με αιτίες υπαρκτές και όχι πλασματικές όπως φτώχεια, πείνα, πολιτική καταπίεση. Οι αφορμές ποικίλουν, από νοθεία σε εκλογές μέχρι μια αυτοκτονία ενός βιοπαλαιστή ή την δολοφονία κάποιου από τις δυνάμεις καταστολής, μια απεργία κάπου, κλπ., που ως αποτέλεσμα έχουν την αυθόρμητη πολιτική ανυπακοή. Κάτι που δομείται στην απολιτική και επιφανειακή, αλλά πανταχού παρούσα, πλέον

δύναμη των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Με μαζικές διαδηλώσεις και συνελεύσεις σε κεντρικές πλατείες και με κυρίαρχο το στοιχείο ότι δεν υποκινούνται και δεν βασίζονται σε πολιτικά κινήματα. Χωρίς αιτήματα, το αίτημα είναι ένα να φύγει η κυβέρνηση και να έρθει άλλη. Αν μη τι άλλο προσπαθούν να είναι αναίμακτες, με όπλο τους τη μαζικότητα, το δίκιο των αιτημάτων τους-κυρίως για περισσότερες ελευθερίες-και κυρίως την αποστροφή τους για πολιτικά κόμματα και οργανώσεις αφού «όλοι είναι ίδιοι άρα όλοι είναι ένοχοι». Σκοπός είναι να συνενώσουν κάτω από τη σημαία του αυθόρμητου όλο το φάσμα σχεδόν της διαταξικότητας μιας κοινωνίας. Στόχος αρχικά είναι η μη βίαια σύγκρουση με το καθεστώς, αλλά όταν αυτή υπάρξει να είναι σε πλαίσια ελέγχιμα και διαχειρίσιμα. Ακόμα και όταν υπάρχουν ένοπλες πλέον συγκρούσεις ο θεατής πρέπει να έχει την αίσθηση του αυθόρμητου των εκδηλώσεων αυτών. Δεν είμαστε οπαδοί και λάτρεις της βίας. Επανάσταση όμως, όπως την εννοούμε εμείς από τη σκοπιά μας, με την αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής και τον κομμουνισμό την ισότητα την ειρήνη και τη δημοκρατία.

Δεν υποστηρίζουμε θεωρίες συνωμοσίας ότι πίσω απ' όλα αυτά κρύβεται ο ένας ή ο άλλος. Όπως είπαμε οι αιτίες και οι αφορμές υπάρχουν. Το ερώτημα που προκύπτει είναι η σχεδόν πανομοιότυπη συνταγή που ακολουθείται σε αυτού του είδους τις καταστάσεις σε μια αλληλουχία γεγονότων που είναι σχεδόν καρμπόν. Είναι τυχαία η ομοιότητα των αντιδράσεων; Η μήπως στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης καλουπώθηκαν σε συνταγή και οι αντιδράσεις-εξεγέρσεις-επαναστάσεις; Η ομοιότητα των αιτημάτων; Λόγω κρίσης; Ίσως να είναι και αυτός ένας βασικός παράγοντας. Σε ένα καπιταλιστικό σύστημα η πάλη των τάξεων δεν πρόκειται ποτέ να εκλείψει, το ζητούμενο είναι η λύση που θα δοθεί ποια τάξη θα ευνοεί.

Η αποθέωση του αυθορμητισμού, η αποθέωση των κοινωνικών κινήματων, έτσι εκλαμβάνουμε το φαινόμενο εμείς και αυτό είναι που θέλουμε να τονίσουμε, αναλύσουμε και κριτικάρουμε. Κάθε δράση κρίνεται από το αποτέλεσμά της και στην προκειμένη τα αποτελέσματα μόνο θετικά δεν είναι για τους κάθε λογής απόκληρους και

καταπιεσμένους. Εμείς με αυτούς είμαστε, τους συνειδητοποιημένους όμως, αυτούς που έλαμψαν δια της απουσίας τους σε αυτά τα ιστορικά γεγονότα. Για να δικαιολογήσουμε τις θέσεις μας θα παραθέσουμε τα γεγονότα για κάποιες από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις πολύχρωμων επαναστάσεων.

Σερβία 2000, στην ήδη διαλυμένη από τον εμφύλιο πρώην Γιουγκοσλαβία το καθεστώς μιλόσεβιτς, τελευταίο κομμουνιστικό καθεστώς, στην σερβία παραμένει. Η εξέγερση οργανώνεται κατά κόρον από την ομάδα ΟΤΡΟΡ (Αντίσταση) και έχει όλα τα χαρακτηριστικά που προαναφέραμε. «Η ΟΤΡΟΡ ξεκίνησε να λειτουργεί τον οκτώβριο του 1998 με 11 μέλη ηλικίας 20 - 25 ετών στο Crinnet Caffé στο βελιγράδι. Σύντομα πάνω από 70.000 άτομα εγγράφηκαν στην οργάνωση. Η «δήλωση για το μέλλον της σερβίας» υιοθετήθηκε στο τέλος του 1998 από ομάδες 6 διαφορετικών πανεπιστημίων της χώρας ενώ το πρώτο συνέδριο της οργάνωσης πραγματοποιήθηκε στο βελιγράδι στα τέλη του 1999. Τα πρακτικά του συνεδρίου υπογράμμιζαν τα κύρια σημεία του σερβικού ειρηνικού, μη βίαιου, δημοκρατικού αγώνα: ελεύθερες και δίκαιες εκλογές, δημοκρατία, ανεξάρτητα πανεπιστήμια και μέσα ενημέρωσης, ελευθερία του λόγου και το δικαίωμα συγκέντρωσης». Λογότυπό της είναι η μετέπειτα παγκόσμια σημαία των πολύχρωμων ή αστικών «επανάστασεων», η μαύρη σημαία με τη λευκή γροθιά. Αποτέλεσμα να πέσει το καθεστώς, ο μιλόσεβιτς να συλληφθεί και να γίνουν εκλογές. Η φτώχεια και οι ανισότητες θα παραμείνουν.

Γεωργία 2003, η «επανάσταση των ρόδων» έχει σύνθημα το Kmara (Φτάνει πια). Οι ηπα προσπαθούν να τοποθετήσουν δικό τους πρόεδρο μαριονέτα μη υπολογίζοντας τους «φίλους» ρώσους που αντιδρούν άμεσα και βίαια αποτρέποντας το πραξικόπημα.

Ουκρανία 2004, η «πορτοκαλί επανάσταση» με το σύνθημα Rora (Ηρθε η ώρα) έχει ως αιτία την προσπάθεια για αλλαγή της σφαιρας επιρροής της χώρας από ρωσική σε αμερικανική. Η εξέγερση είχε όλα τα χαρακτηριστικά που προαναφέραμε. Αποτέλεσμα για κάποιο καιρό να επιβληθεί αμερικανόφιλο ή όπως ονομάστηκε δυτικόφιλο καθεστώς αλλά όχι για πολύ αφού η

ρωσία δεν επέτρεψε την αλλαγή.

Κιργιστάν 2005, η «επανάσταση της τουλίπας» ακολουθεί την ίδια μοίρα με τις πρώην δημοκρατίες της εσσοδ.

Τυνησία 2010, η αυτοπυρπόληση ενός μικροπωλητή είναι η σπίθα που θα ανάψει το φωτίλι της «αραβικής άνοιξης». Το twitter και το facebook παίρνουν φωτιά και σε χρόνο μηδέν στο χορό της εξέγερσης μπήκαν όλα τα κοινωνικά στρώματα. Η μεσαία τάξη που θέλει μερίδιο στην διαχείριση του κράτους, πάμφτωχοι και ακτήμονες που δεν έχουν τίποτα να χάσουν, αφεντικά και εργάτες δηλ. όλοι μαζί, καταπιεσμένες φυλές, δοξασίες, εθνικότητες, αιρέσεις, οπαδοί ομάδων, αλ κίντα, ισλαμιστές από μετριοπαθείς μέχρι φονταμενταλιστές. Αυτήν είναι εξέγερση ρε γαμώτο, όλοι μέσα και απέναντι οι μπάτσοι, οι γραφειοκράτες και ο στρατός. Μετά από μια κατά κάποιο τρόπο ελεγχόμενη σύγκρουση αλλά πάνω απ' όλα αυθόρμητη τις εκλογές κερδίζουν οι ισλαμιστές, οι σε light έκδοση. Τι σόι άνοιξη είναι αυτή μάλλον μόνο εμείς οι απαιτητικοί δεν μπορούμε να καταλάβουμε. Πιο βαρύς πολιτικός χειμώνας απ' το να σε κυβερνάει το οποιοδήποτε υποχείριο του χριστόδουλου και του ιερώνυμου μάλλον για αραβικός μεσαιώνας κάνει. Η τυνησία αποτέλεσε την αφορμή για μια σειρά εξεγέρσεων άλλων αραβικών χωρών της βόρειας αφρικής. Θα σταθούμε στην αίγυπτο.

Αίγυπτος 2011 «Στις αρχές του 2008, οι εργάτες του κρατικού εργοστασίου κλωστοϋφαντουργίας της αιγυπτιακής πόλης Ελ Μαχάλα ελ Κούμπρα ανακοίνωσαν ότι θα απεργήσουν την πρώτη Κυριακή του Απριλίου, διαμαρτυρούμενοι για τους χαμηλούς μισθούς και τις υψηλές τιμές των τροφίμων. Οι εργαζόμενοι κέντρισαν το ενδιαφέρον μιας ομάδας νεαρών bloggers, η οποία μέσω facebook ξεκίνησε να οργανώνει διαδηλώσεις και απεργίες σε όλη την Αίγυπτο σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εργαζόμενους της Ελ Μαχάλα. Έτσι δημιουργήθηκε το κίνημα της 6ης Απριλίου. Αυτό που ωστόσο κύλησε τόσο ομαλά μέσω Διαδικτύου, αποδείχθηκε να είναι πολύ δυσκολότερο στην πράξη. Οι πρωτοφανείς για τη χώρα διαμαρτυρίες της 6ης απριλίου δεν πέτυχαν τον σκοπό τους. Οι διαδηλωτές

συνεπλάκησαν με την αστυνομία, η οποία όμως μπήκε τελικά στο εργοστάσιο και σταμάτησε την απεργία. Οι διαμαρτυρόμενοι έκαψαν κτίρια ενώ η αστυνομία εξαπέλυσε πυρά προς τους συγκεντρωμένους, με αποτέλεσμα δύο άτομα να χάσουν τη ζωή τους. Το δίκτυο της soft rower μέσω του facebook ξεκίνησε να οργανώνει διαδηλώσεις και απεργίες σε όλη την Αίγυπτο σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εργαζόμενους της Ελ Μαχάλα και έτσι δημιουργήθηκε το κίνημα της 6ης Απριλίου. Το συμπέρασμα εκείνης της ημέρας για το κίνημα της 6ης Απριλίου ήταν ότι μπορεί το facebook να είναι ένα εκπληκτικό μέσο οργάνωσης και συσπείρωσης του κόσμου, αλλά δεν είναι αρκετό ώστε ο κόσμος που βγήκε στο δρόμο να διαμαρτυρηθεί κατά του δικτατορικού καθεστώτος να κερδίσει τον αγώνα. Το καλοκαίρι του 2009, ο εικοσάχρονος αιγύπτιος blogger μοχάμεντ αντέλ, εμπνευστής του κινήματος της 6ης Απριλίου μαζί με 4 ακόμα μέλη, επισκέφτηκε την οργάνωση ΟΤΡΟΡ στη Σερβία». Αφού πήραν το μάθημά τους ήρθε το ντόμινο των αραβικών εξεγέρσεων και σειρά είχε το έπος της ταχρίρ. Μια πλατεία που τόσο μνημόνευσε, ο αυθορμητισμός σε όλο του το μεγαλείο έγινε αφίσα, έγινε σλόγκαν, έγινε φαντασιακό, μέχρι που είπαν

ότι οι μουσουλμάνες με τσαντόρ και πέτρες στα χέρια είναι το επαναστατικό υποκείμενο. Τέτοιο πάθος με την ταχρίρ. Η άμεση δημοκρατία των συνελεύσεων της ταχρίρ έγινε το νέο φαντασιακό της αριστεράς-αναρχίας. Τώρα πως είναι δυνατόν να υπάρξει ουσιαστική και ουσιώδης συνεννόηση ανάμεσα σε τόσο πολύ και τόσο ετερόκλητο κόσμο είναι κάτι που μόνο ο δογματισμός του αυθορμητισμού μπορεί να εξηγήσει. Εν πάση περιπτώσει το αποτέλεσμα της αιγύπτου είναι χαρακτηριστικό για όλη την «αραβική άνοιξη» και έχει σημασία να τονιστεί ότι οι εξεγερμένοι μετράν εκατοντάδες ίσως και χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες, βασανισμένους. Αυτοί που πρωτοστάτησαν στην εξέγερση ηττήθηκαν στις εκλογές από τους «αδερφούς» μουσουλμάνους, οι οποίοι στην εξέγερση ήταν απόντες. Δεύτερο κόμμα αναδείχθηκε το φίλα

προσκειμένο στο προηγούμενο καθεστώς, Αποτυχία; Προς το παρόν μάλλον ναι. Και για του λόγου του αληθές, στις 2 Σεπτεμβρίου 2012 η παρουσιάστρια των ειδήσεων της κρατικής τηλεόρασης παρουσιάστηκε με μαντίλα, σπάζοντας την απαγόρευση δεκαετιών. Επίσης: «διαστάσεις επιδημίας έχει λάβει το πρόβλημα της σεξουαλικής παρενόχλησης στην Αίγυπτο, ειδικά κατά τους τελευταίους τρεις μήνες - και είναι σαφές πλέον πως πίσω από την έξαρση του φαινομένου κρύβεται η «στροφή» της χώρας προς την παραδοσιακή ισλαμική ηθική, που απαγορεύει στις γυναίκες να κυκλοφορούν ασυνόδευτες, ακόμη και αν φορούν την ισλαμική μαντίλα!»

Θα παραθέσουμε μια ανακοίνωση των επαναστατών σοσιαλιστών της Αιγύπτου στις 20 Μάρτη που θεωρούμε αντιπροσωπευτική χωρίς να ταυτιζόμαστε με την συγκεκριμένη οργάνωση: «Ο σύγχρονος ιμπεριαλισμός χρησιμοποιεί διάφορους μηχανισμούς για να πετύχει το μοναδικό του στόχο, ο οποίος είναι να εξασφαλίσει πως τα αραβικά καθεστώτα θα παραμείνουν πιστά στην υποταγή στα μονοπώλια του παγκόσμιου καπιταλισμού και τις πολιτικές των αποικιοκρατών. Αυτό γίνεται εφικτό με τη συμμαχία των τάξεων που επωφελούνται από τη διατήρηση του παλιού καθεστώτος και που φοβούνται το άπλωμα της λαϊκής επανάστασης. Η επέμβαση παίρνει πολλές μορφές: Μέσα από την προπαγάνδα και τη χρήση αμφιλεγόμενων πηγών χρηματοδότησης που συνδέονται με την αμερικανική κυβέρνηση και εταιρείες που υποστηρίζουν τον αμερικανικό και σιωνιστικό ιμπεριαλισμό, όπως και μέσα από στρατιωτικές επιχειρήσεις. Η εισβολή της Ασπίδας της Χερσονήσου στο μπαχρέιν, η ανακοίνωση της στρατιωτικής επέμβασης στη Λιβύη, η επίσκεψη της Χίλαρι Κλίντον, οι βαλίτσες με δολάρια που εμφανίζονται κάτω από την πρόφαση της «υποστήριξης της δημοκρατίας» και της εξάπλωσης «δημοκρατικών ανησυχιών» είναι όλα κομμάτια του ίδιου σχεδίου. Αυτό δεν σημαίνει πως πρόκειται για «συνωμοσία», αλλά υπάρχει φυσιολογικά μια στενή αλληλεξάρτηση συμφερόντων ανάμεσα σε συστήματα και κυβερνήσεις και τα διεθνή καπιταλιστικά μονοπώλια».

Αγανακτισμένοι. Θεωρούμε ότι το κίνημα των αγανακτισμένων σε ισπανία-ελλάδα κινήθηκε πάνω στα ίδια δομικά χαρακτηριστικά των «ειρηνικών επαναστάσεων» που μέρος τους περιγράφηκε παραπάνω. Αν και από μεριάς μας έχει γίνει ανάλυση για το φαινόμενο στο πρώτο και στο δεύτερο τεύχος του περιοδικού nona cultura, θα σταθούμε λίγο σε μια δομική παράμετρο του. Το κίνημα των αγανακτισμένων έκανε πράξη το σύνθημα μερίδας των αναρχικών «όλοι στους δρόμους» κάτι στο οποίο ποτέ δεν συμφωνήσαμε. Βγήκαν όλοι στους δρόμους τελικά και τι έγινε; Ο καθένας βγήκε για να υπερασπιστεί το δικό του δίκιο και όλοι μαζί για να υποστηρίξουν τα προνόμιά τους. Μάλλον για τους αναρχικούς όλοι αυτοί είναι η αιτία της κρίσης. Τονίζουμε το συγκεκριμένο ζήτημα-σύνθημα γιατί είναι η πεμπτουσία του αυθορμητισμού, η πεμπτουσία της τυχαιότητας, όλοι στους δρόμους και ότι κάτσει. Μιλάμε δηλ. για τη πεμπτουσία αυτών των «επαναστάσεων» που αποστρέφονται την οργάνωση. Αυτός είναι ο κυριότερος εχθρός αυτών των απόψεων, θεωριών, πρακτικών: η οργάνωση των μαζών, η δομή τους που έχει πρόγραμμα και στόχο, αυτό είναι που φοβούνται και πολεμούν με κάθε μέσο είτε από θεσμικές καρέκλες διαχείρισης εξωτερικής πολιτικής είτε από εξωθεσμικές συνελεύσεις που πάντα είναι με τους άλλους χωρίς αυτοί να είναι ποτέ τίποτα.

Λιβύη 2011, το ντόμινο της άνοιξης περνάει και από τη λιβύη όπου η αντίσταση του καθεστώτος θα οδηγήσει σε εμφύλιο, παρέμβαση γαλλίας-αγγλίας και τελικά την πτώση και την εκτέλεση του καντάφι. Χιλιάδες άνθρωποι θα σφαγιαστούν.

Συρία 2011, μέχρι την ώρα που γράφεται αυτό το άρθρο ο εμφύλιος μαίνεται ακόμα με χιλιάδες νεκρούς και μάλλον το καθεστώς άσαντ θα χάσει τη μάχη με την υπό νάτο καθοδηγούμενη και εξοπλισμένη αντιπολίτευση.

Γενικότερα σε όλες αυτές τις καταστάσεις έλειπε το στοιχείο του εργατικού αγώνα. Όπου αυτό πήρε σάρκα και οστά π.χ. αίγυπτος ακολούθησε τη στρατηγική της εξέγερσης αυθόρμητα, χωρίς αιτήματα, ρομαντικά. Αυτό που δεν μπορούμε μάλλον να δούμε εμείς, την ομορφιά της οργάνωσης που κρύβεται στον αυθορμητισμό και όχι σ' αυτήν που προϋπάρχει και προσπαθεί να καθοδηγήσει ή αλλιώς να

«καπελώσει» τα πράματα. Φάτε τώρα μαντήλα στο κεφάλι και τα λέμε στην επόμενη εξέγερση.

Αυτό που μένει από όλες αυτές τις καταστάσεις είναι η αστική ουσία αυτών των επαναστάσεων που παρασάγγες απέχει από το να πάρει χαρακτηριστικά επαναστατικά όπως τα εννοούμε εμείς ή αλλιώς η ταξική επανάσταση. Η βίαιη αλλαγή αυτών των καθεστώτων με άλλα ίδιου τύπου, καταδεικνύει την ανάγκη για οργανωμένα πολιτικά κινήματα που θα μπορούν να αντικαταστήσουν σε ενδεχόμενη εξέγερση τα προηγούμενα. Να μετατρέψουν δηλ. την εξέγερση σε επανάσταση. Ελπίζουμε ότι η αλλαγή των καθεστώτων θα λειτουργήσει υπέρ στο να δημιουργηθούν και να ζυμωθούν οι πυρήνες μέσα από τους οποίους θα ξεκινήσει η επαναστατική διαδικασία.

Το γαιϊτανάκι των αστικών ρεφορμιστικών πολύχρωμων επαναστάσεων έχει δρόμο ακόμα. Ας ρίξουμε τους καθοδηγητές στην παγίδα τους μετατρέποντας τες σε πραγματικές επαναστάσεις μετατρέποντας τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο σε ταξικό επαναστατικό.

**παρακάτω αποσπάσματα από το εγχειρίδιο μάχης που κυκλοφορούσε στις επαναστατημένες περιοχές:*

Αιτήματα του Αιγυπτιακού Λαού

1. Ανατροπή του καθεστώτος του Χόσι Μουμπάρακ
2. Παύση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης
3. Ελευθερία
4. Δικαιοσύνη
5. Σχηματισμός νέας, μη-στρατιωτικής κυβέρνησης με επίκεντρο το συμφέρον του Αιγυπτιακού λαού
6. Εποικοδομητική διαχείριση όλου του πλούτου της χώρας

Πελάτες ξανά ή αυτοδιαχείριση των ζωών μας;

Πελατειακό σύστημα

Εδώ και χρόνια υπάρχει μια τάση στην ελληνική κοινωνία διακωμώδησης των σχέσεων πολιτών-πολιτικών και κριτικής αφενός στη πελατειακή τους σχέση και αφετέρου στους δεύτερους όσον αφορά στη μη τήρηση των προεκλογικών τους υποσχέσεων. Με το ξέσπασμα της κρίσης η χαλαρή αυτή αποδοκιμασία έγινε έντονη και κατέληξε σε γιουχαΐσματα, προπηλακισμούς κτλ.

Σίγουρο είναι πως πολλοί πολιτικοί (όχι όλοι, οι γενικεύσεις δεν μας αρέσουν) έκλεψαν και πολλά σκάνδαλα βγήκαν στη φόρα (SIEMENS, Βατοπέδι, ομόλογα) τα οποία και κουκουλώθηκαν. Επίσης σίγουρο είναι ότι υπήρχε και υπάρχει ακόμα ένα ολόκληρο πελατειακό σύστημα που στηρίζεται στο ρουσφέτι* (ας μην ξεχνάμε τις προεκλογικές υποσχέσεις με αντάλλαγμα τη ψήφο, το "βόλεμα" σε θέσεις, τους διορισμούς στο δημόσιο πριν από εκλογές). Όμως όλο αυτό το "σύστημα" από κάπου παίρνει νομιμοποίηση και διατηρείται εδώ και τόσα χρόνια και δεν ευθύνονται μόνο οι πολιτικοί, η σχέση είναι αμφίδρομη. Ας ερευνησουμε όμως λίγο τις ρίζες του συστήματος αυτού.

Το πελατειακό σύστημα είναι ισχυρό από την ίδρυση ακόμα του ελληνικού κράτους (επίσημα 1832) και αποτελεί προίκα της οθωμανικής κυριαρχίας. Ήταν αν μη τι άλλο ο σημαντικότερος παράγοντας ρύθμισης της πολιτικής ζωής κατά το 19ο αιώνα.

Ο βουλευτής, με την ιδιότητα του μεσάζοντα μεταξύ της εξουσίας και των αρχομένων εκλογέντων του, είχε την ανάγκη "φίλων", πελατών που αποτελούσαν τα ερείσματά του. Η προκήρυξη εκλογών κινητοποιούσε τον κύκλο των φίλων του υποψήφιου βουλευτή, τον μηχανισμό εκείνο χωρίς τον οποίο δεν ήταν σε θέση να κατακτήσει την επίζηλη έδρα στη Βουλή. Οι λόγοι στις πλατείες και το κομματικό χρίσμα συνέβαλλαν στην προβολή του υποψήφιου, απαραίτητος όμως ήταν ο κύκλος των πολιτικών φίλων, αυτών που το έργο τους ήταν να εκπονήσουν το σχέδιο της εξασφάλισης

των ψήφων, να διερευνήσουν τις ανάγκες του καθενός και να δώσουν στον καθένα τις δέουσες υποσχέσεις, να τους δελεάσουν με την προσφορά των αναμενόμενων κατά περίπτωση ευεργετημάτων όταν ερχόταν ο εκλεκτός τους εν τη βασιλεία του.

Για τους εκλογείς η προκήρυξη εκλογών σήμαινε την έναρξη μιας διαδικασίας που απαιτούσε όλη την προσοχή τους και όλα τα προσόντα που διέθεταν ή έπρεπε να πείσουν πως διαθέτουν. Γίνονταν αποδέκτες υποσχέσεων, και οι υποσχέσεις ήταν ευθέως ανάλογες προς τις ψήφους που "ήλεγχαν". Οι εκλογείς έπρεπε να δεχτούν τους φίλους όλων των υποψηφίων, να ακούσουν τις προσφορές όλων και να μην απορρίψουν κανενός τις υποσχέσεις, όσο απατηλές και αν ήταν, να διαπραγματευτούν με τους υποψήφιους ή τους φίλους τους ψήφους έναντι ευεργετημάτων, εν ανάγκη να δώσουν τις ψήφους της οικογένειας σε περισσότερους του ενός υποψηφίους. Το παιγνίδι αυτό των υποσχέσεων διείπε ο άγραφος νόμος των αμοιβαίων συμφερόντων: ευεργετήματα από το "δημόσιο" έναντι ψήφων. Η Μεγάλη Ιδέα και όλες οι άλλες "μεγάλες" ιδέες, οι αφηρημένες έννοιες, ήταν χρήσιμες στις πλατείες και στα καφενεία, το αποτέλεσμα των εκλογών ωστόσο έκριναν όλες εκείνες οι ταπεινές συναλλαγές με τις οποίες οι οικογένειες της χώρας προσπαθούσαν, η καθεμιά χωριστά, να εξασφαλίσουν όσα ευεργετήματα μπορούσαν, όσα δεν ήταν σε θέση να εξασφαλίσουν με τις διαδικασίες που προσφέρει η ισονομία της ευνομούμενης πολιτείας.¹

Κεντρικό σημείο του ρουσφετιού ήταν φυσικά ο διορισμός στο δημόσιο. Το "σύστημα" αυτό ήταν ανίκητο, ήταν ο κανόνας. Όσοι προσπάθησαν έστω και λίγο να του αντιπαρατεθούν, απέτυχαν (Καποδίστριας, Βαυαροί). Οι σημαντικότερες από αυτές τις προσπάθειες συνοψίζονται στις μεταρρυθμίσεις Τρικούπη και Βενιζέλου, οι οποίες όμως κατάφεραν ουσιαστικά το αντίθετο απ' αυτό που επιδίωκαν: εξασφάλισαν τον θρίαμβο του συστήματος. Ως τότε κάθε νέα κυβέρνηση έπαυε τους παλιούς δημόσιους υπαλλήλους (που είχαν με τη σειρά τους διοριστεί από την προηγούμενη) και διόριζε τα "δικά της παιδιά". Έτσι στόχος αυτών των μεταρρυθμίσεων ήταν η προστασία της κρατικής μηχανής από τις παρεμβάσεις των πολιτικών και η αύξηση της αποδοτικότητάς της. Αντίθετα με τα παραπάνω, το αποτέλεσμα ήταν να αυξηθεί η ζήτηση των θέσεων του δημοσίου λόγω σιγουριάς και να διογκωθεί η κρατική μηχανή.

Κάπως έτσι ήταν η κατάσταση από το 19ο αιώνα μέχρι τις αρχές του 20ου. Όχι ότι αργότερα άλλαξε κάτι δραματικά, απλά κάποιες συνθήκες άλλαξαν με κάποιο τρόπο τα πράγματα. Για παράδειγμα, ο πληθωρισμός της δεκαετίας του '40. Φτώχεια, στερήσεις, πόλεμος. Το σύστημα δεν μπορούσε να εξασφαλίσει μια ομαλή συνέχεια. Μετά την Κατοχή και τον Εμφύλιο έρχεται το κράτος της Δεξιάς** και αργότερα η δικτατορία. Εξορίες, φυλακίσεις, αποκλεισμός αριστερών από παντού (και από τα δημόσια αξιώματα φυσικά), αλλά όλοι έχουμε δει ασπρόμαυρες ταινίες με πολιτικούς που τάζουν τα πάντα και δεν τηρούν τίποτα. Αυτή ήταν και η πραγματικότητα άλλωστε. Την περίοδο της Χούντας δεν είχαμε βέβαια πολιτικούς για να τάξουν κάτι, είχαμε όμως κινήσεις εντυπωσιασμού, όπως τα δημόσια έργα και οι διαγραφές των αγροτικών χρεών. Το ρουσφέτι πήρε άλλη μορφή. Και φτάνουμε στη μεταπολίτευση και τη νίκη του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του '81. Είσοδος και των αριστερών πλέον στο δημόσιο, το οποίο διογκώθηκε απίστευτα και όλα τα υπόλοιπα ως σήμερα γνωστά: "πράσινα", "γαλάζια" παιδιά, ένα σωρό σκάνδαλα, φαγοπότη με τις επιδοτήσεις της ΕΕ, αποτυχημένες προσπάθειες για εξασφάλιση αξιοκρατίας, κάτι που στην ουσία δεν ήθελε ούτε η πλειοψηφία των κυβερνώντων ούτε η πλειοψηφία των κυβερνώμενων. Το ρουσφέτι και η μίζα έδιναν κι έπαιρναν, όλοι τσιμπούσαν κι από ένα κομμάτι της πίτας, κανείς δεν παραπονιόταν.

Με το ξέσπασμα τη κρίσης τα πράγματα αλλάζουν. Το κράτος κόβει από παντού, εργατικά δικαιώματα κερδισμένα εδώ και αιώνες με πολύ αίμα καταργούνται, ο καπιταλισμός πρέπει να "ορθολογικοποιηθεί" αν θέλει να συνεχίσει τη βιώσιμη λειτουργία του. Η "φούσκα" του δημόσιου τομέα τώρα έσκασε για κάποιους, όλοι ζητούν πίσω τα κλεμμένα και βρίζουν τους κλέφτες και προδότες πολιτικούς. Το είπαμε και στην αρχή: ναι, πολλοί πολιτικοί έκλεψαν και μάλιστα τεράστια ποσά χωρίς να τιμωρηθεί σχεδόν κανένας. Όμως όλα αυτά είχαν μια ευρεία συναίνεση και νομιμοποίηση από τα κάτω. Η θέση στο δημόσιο αποτέλεσε για χρόνια ένα πολυπόθητο αγαθό και θέλαμε να έχουμε και κάποιο γνωστό βουλευτή να μας βοηθήσει σε καμιά δύσκολη ώρα...

Αποψη μας είναι ότι όλη η παραπάνω κουλτούρα δεν έχει εκλείψει. Απόδειξη γι' αυτό οι τελευταίες εκλογές. Μπορεί ο δικομματισμός να δέχτηκε ένα ισχυρό χτύπημα, όμως τα κόμματα που ήρθαν να

καλύψουν το κενό προεβούσαν είτε την επιστροφή στο πρότερο παρελθόν (ΣΥΡΙΖΑ, Ανεξάρτητοι Έλληνες) είτε ένα διαφορετικό είδος "πελατειακής" σχέσης (Χρυσή Αυγή). Ουσιαστικά, το πελατειακό σύστημα αποτελεί την έκφραση αναζήτησης ασφάλειας. Οι πολίτες προσπαθούν να βρουν πρόσβαση στην εξουσία για να νιώθουν ασφαλείς και προστατευμένοι. Εφόσον λόγω της κρίσης πολλοί έχασαν την εμπιστοσύνη τους στα μέχρι τώρα κόμματα εξουσίας, αναζήτησαν νέους προστάτες. Αυτό το αίσθημα έχει καταλάβει καλύτερα από κάθε άλλον η Χρυσή Αυγή και προσφέρει "κοινωνικό" έργο, αναπληρώνοντας στην ουσία το κράτος εκεί που είναι αδύναμο. Γι' αυτό έχει και τόσο μεγάλη απήχηση. Προστασία έναντι ψήφου.

Αυτοδιαχείριση των ζώων μας

Ως γνωστόν πρόταγμά μας είναι η αυτοδιαχείριση, όχι μόνο των μέσων παραγωγής, αλλά και των ζώων μας. Καταρχάς, η αυτοδιαχείριση δεν μπορεί με τίποτα να στηριχτεί από ένα σύστημα πελατειακών σχέσεων, όπως τα παραπάνω που περιγράψαμε. Από την άλλη βέβαια, δεν θεωρούμε εφικτό κάποιο μοντέλο καθολικής κοινωνικής συνειδητοποίησης. Δεν μπορούν όλοι να φτάσουν στο ίδιο επίπεδο γνώσης και συνειδησης, αφού οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί μεταξύ τους (αλλά ίσοι φυσικά), σκέφτονται και ενεργούν διαφορετικά, οι συλλήψεις τους για την πολιτική διαφέρουν. Μια τέτοιου είδους πολιτική ταύτιση, αν μπορούσε να επιτευχθεί, ίσως να αποτελούσε και μια μορφή ολοκληρωτισμού. Κι αυτό γιατί μας είναι αδιανόητο όλοι να σκέφτονται ακριβώς το ίδιο, όπως δεν μπορούν όλοι να είναι το ίδιο εργατικοί, έξυπνοι ή μορφωμένοι.***

Αντίθετα, αυτό που εμείς επιδιώκουμε είναι η συνειδητοποίηση ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας, μιας κρίσιμης μάζας ικανής να οδηγήσει στην επανάσταση. Εννοείται πως δεν αναφερόμαστε σε μικρές μειοψηφίες, γιατί καμιά επανάσταση δεν μπορεί να στηριχθεί σε μια τέτοια. Εξάλλου, "το επαναστατικό πρόταγμα ριζώνει και στηρίζεται στην ιστορική πραγματικότητα, στην κρίση της κατεστημένης κοινωνίας και στην αμφισβήτησή της από τη μεγάλη πλειονότητα των ανθρώπων που ζουν σ' αυτή την κοινωνία"². Η δουλειά των ατόμων που επιζητούν αυτή την επαναστατική λύση δεν είναι μόνο να την

προετοιμάσουν και να οδηγήσουν σ' αυτή, αλλά και να μην επαναπαυτούν σε ενδεχόμενη επιτυχία τους. Η αυτοδιαχείριση για να ριζώσει και να πετύχει πρέπει να γίνει κυρίαρχη κουλτούρα. Και η κουλτούρα αυτή απαιτεί την ενεργό συμμετοχή για να καταφέρει να στεριώσει.

Μιλώντας, λοιπόν, για την κουλτούρα της αυτοδιαχείρισης θέλουμε να σταθούμε στον κίνδυνο της γραφειοκρατικοποίησης που σκότωσε πολλές από τις επαναστάσεις του περασμένου αιώνα. Η γραφειοκρατικοποίηση υπήρξε κι αυτή ένα γέννημα που προέκυψε από την ανάθεση ευθυνών σε άλλους και από τον εφησυχασμό που προήλθε μετά την επανάσταση. Γιατί η γραφειοκρατικοποίηση δεν προκαλείται μόνο από τα πάνω, αλλά και από τα κάτω. Δεν οφείλεται μόνο στις επιδιώξεις μιας αυστηρής οργανωτικής ιεραρχίας, αλλά και στον εφησυχασμό του κομματιού που στήριξε και έκανε δυνατή μια επαναστατική λύση. Το παράδειγμα της ΕΣΣΔ είναι χαρακτηριστικό:

"Οι εργοστασιακές επιτροπές προσφέρουν ένα αξιοπρόσεκτο παράδειγμα της γραφειοκρατικοποίησης από τα κάτω. Ήδη, αν δούμε φωτογραφίες των εργοστασιακών επιτροπών, παρατηρούμε ότι τα μέλη της επιτροπής είναι καθισμένα πάντα σ' ένα γραφείο ... ενώ οι άλλοι εργάτες στέκουν όρθιοι κάπως πιο πίσω. Το αληθινό φαινόμενο, όμως, παρουσιάζεται από το γεγονός ότι δεν έχουμε ίχνη για το πώς ανανεώθηκαν αυτές οι εργοστασιακές επιτροπές, ενώ τα καταστατικά τους ρητά ορίζουν ότι τα μέλη της επιτροπής εκλέγονται για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, κατά κανόνα για έξι μήνες. Το άρθρο αυτό των καταστατικών θα μείνει νεκρό γράμμα, όπως φαίνεται από τους καταλόγους των εκπροσώπων στις διάφορες συνδιασκέψεις των εργοστασιακών επιτροπών: συναντούμε πάντα τα ίδια ονόματα. Παρόμοια, παρατηρούμε ότι τα μέλη των επιτροπών αυτών λαμβάνουν συχνά αποφάσεις χωρίς να υπάρχει απαρτία: το επισημαίνουν αυτό, αλλά συνεχίζουν να ενεργούν και να λειτουργούν χωρίς να ζητούν ανανέωση της εντολής του και χωρίς να συγκαλούν γενική συνέλευση.

Το φαινόμενο απεικονίζεται παραδειγματικά στην περίπτωση των συνοικιακών επιτροπών. Συνδέεται με την ανάληψη όλων των δραστηριοτήτων από τους μόνιμους τους μελλοντικούς απαρτάσι [ανθρώπους του μηχανισμού].

Αρχικά, τα μέλη των συνοικιακών επιτροπών,

με εξαίρεση ορισμένους συνδικαλιστές, δεν είναι επαγγελματίες αγωνιστές. Είναι οι κάτοικοι της συνοικίας που, κατοχυρώνοντας μόνιμη παρουσία στην έδρα της επιτροπής, εγκαταλείπουν σιγά σιγά τη δουλειά τους. Αφού δεν παίρνουν πια το μισθό τους, η συνέλευση της συνοικιακής επιτροπής αποφασίζει να τους χορηγήσει μια μικρή αποζημίωση από τα χρήματα των εισφορών της συνοικίας. Διαπιστωμένο είναι το ποσόν των 250 ρουβλιών· αντιστοιχεί στο μισθό του μικροϋπαλλήλου. Έκτοτε, παρατηρούμε ένα φαινόμενο: μόλις επιλέγεται ένας μόνιμος, μειώνεται ο αριθμός των παρευρισκομένων στις γενικές συνελεύσεις Αφού οι κάτοικοι της συνοικίας δεν ενημερώνονται, δεν συμμετέχουν πια στις συζητήσεις· στις συζητήσεις συμμετέχουν πια μόνο τα μέλη του Γραφείου και υποβάλλουν προτάσεις, που, είτε τις εγκρίνει η συνέλευση, είτε υιοθετούνται χωρίς καν να λάβει γνώση η συνέλευση."³

Η κουλτούρα της αυτοδιαχείρισης πρέπει να πολεμήσει αυτούς τους δυο κινδύνους: τη δημιουργία πελατειακών σχέσεων και τη γραφειοκρατικοποίηση. Κανένα καθεστώς που επιδιώκει την κοινωνική και πολιτική χειραφέτηση δεν μπορεί παρά να στηρίζεται σ' ένα σύνολο ενεργητικών ατόμων έτοιμων να το υπερασπιστούν κάθε μέρα. Αυτή είναι η επαναστατική πράξη στην καθημερινή ζωή. Γι' αυτό, για να μην διαστρεβλωθεί η ουσία της αυτοδιαχείρισης χρειάζεται συνεχής συμμετοχή στο σήμερα, η οποία πρέπει να αποτελέσει ένα από τα βασικά στοιχεία της νοοτροπίας αυτής. Η παραπάνω κουλτούρα είναι κι αυτή ένα είδος δομής που θέλουμε να δημιουργήσουμε. Χωρίς προστάτες και πελάτες. Χωρίς καμιά ανεξέλεγκτη γραφειοκρατία.

**η λέξη "ρουσφέτι" προέρχεται από τα τούρκικα (Rüşvet) και σημαίνει τη δωροδοκία, την εύνοια κάποιων έναντι άλλων με σκοπό κυρίως την εξαγορά υπηρεσιών (π.χ. ψήφος με αντάλλαγμα διορισμό στο δημόσιο)*

1. "Ελλάς, Η σύγχρονη συνέχεια (από το 1821 μέχρι σήμερα)" Θάνος Βερέμης- Γιάννης Κολιόπουλος

***παρότι αναφέρονται ξεχωριστά, στο κράτος της Δεξιάς συμπεριλαμβανόμε και την περίοδο της δικτατορίας (1967-74), όχι όμως όσον αφορά στις πελατειακές σχέσεις. Η Χούντα μπορεί να υπήρξε φαινομενικά ένα διαφορετικό καθεστώς από το προηγούμενο, όμως ουσιαστικά ήταν η ενσάρκωση της νίκης του παρακράτους που αναπτύχθηκε την περίοδο 1950-67 μέσα στην αντικομμουνιστική ψύχωση*

****φυσικά το πόσο εργατικός, έξυπνος ή μορφωμένος είναι κάποιος δεν τον κάνει ανώτερο από κάποιον άλλον που μπορεί να υστερεί σε μερικούς τομείς απέναντί του*

2. "Η φαντασιακή θέσμιση της κοινωνίας" Κορνήλιος Καστοριάδης

3. "Από τα Σοβιέτ στον γραφειοκρατικό Κομμουνισμό" Μαρκ Φερρό

Μια ματιά στην... δική μας κωνσταντινούπολη

NOVA KULTURA III

Συνέντευξη: με την
ομάδα “Αναρχική
Επαναστατική Δράση”

Βρισκόμενοι στις αρχές Αυγούστου στην νέα υόρκη της ανατολής συναντήσαμε συντρόφους από την ομάδα Αναρχική Επαναστατική Δράση. Στο πλαίσιο της γνωριμίας και ανταλλαγής θέσεων και απόψεων μας παραχώρησαν την παρακάτω συνέντευξη-ανταπόκριση για τη πολιτική σκηνή στη τουρκία.

Ερ: Μπορείτε να μας πείτε δύο λόγια για την ομάδα «Αναρχική Επαναστατική Δράση»;

Απ: Η «Αναρχική Επαναστατική Δράση» προέρχεται από την ομάδα «Istanbulhali» και δημιουργήθηκε πέντε χρόνια πριν (2007). Ασχολείται κυρίως με θέματα εργατικής αλληλεγγύης, με τα δικαιώματα των γυναικών, οικολογικά ζητήματα και με την ανάπτυξη της αναρχικής δράσης στα σχολεία. Με την ομάδα αυτή εκφράζεται για πρώτη φορά με ένα συστηματικό τρόπο αυτό που αποκαλούμε κοινωνικός αναρχισμός. Προσπαθούμε να μείνουμε μακριά από ελιτίστικες αντιλήψεις ανοίγοντας πεδία παρέμβασης σε όσους περισσότερους χώρους είναι αυτό δυνατόν (χώροι δουλειάς, σχολεία, γειτονίες).

Η αναρχική παράδοση στην Τουρκία χρονολογείται από τη δεκαετία του '80 οπότε και άρχισε να εκδίδεται το περιοδικό «Kara» («μαύρο») που διακήρυξε τον ελευθεριακό σοσιαλισμό. Επρόκειτο για μία μάλλον ακαδημαϊκή έκδοση που γινόταν από άτομα με αντιμιλιταριστικές ιδέες. Από τότε ακολούθησαν και άλλα παρόμοια έντυπα όπως το EFENOSIZLER (NOMASTER) τα οποία περισσότερο διατύπωναν μία φιλοσοφική θέση στα πλαίσια του ατομισμού, όπως και αυτά που εμφανίστηκαν μετά το 2000 που κινούνται στο ρεύμα του μεταδομισμού. Από το 2002 έως το 2007 υπήρχε στο Kadıköy -ασιατικό κομμάτι Κων/πολης- η ομάδα «Anarchist Youth Federation» με συμμετοχή στις μεγάλες πορείες ενάντια στη σύνοδο του ΝΑΤΟ και ενάντια στον πόλεμο του Ιράκ, ενώ κάποια μέλη της ομοσπονδίας αυτής συμμετέχουν τώρα στην «Αναρχική Επαναστατική Δράση». Επιρροή του ελληνικού

κινήματος στον τουρκικό ριζοσπαστικό χώρο έλαβε χώρα μετά τον Δεκέμβριο του '08 και με αφορμή τα όσα διαδραματίστηκαν στις ελληνικές πόλεις, πληθώρα ομάδων με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά έκαναν την εμφάνισή τους στην Τουρκία. Οι ομάδες αυτές δρουν συνήθως συγκυριακά και όχι σε μόνιμη ή οργανωμένη βάση.

Οι δράσεις μας περιλαμβάνουν κινήσεις αλληλεγγύης σε εργατικούς αγώνες, ενάντια στις εργασιακές συνθήκες και τα εργατικά ατυχήματα που στην Τουρκία είναι πολύ συχνά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση των εργατών σε εργοστάσιο αμμοβολής τζιν, πολλοί από τους οποίους αντιμετώπισαν σοβαρά προβλήματα υγείας στο αναπνευστικό τους σύστημα που επέφεραν το θάνατο σε 46 εργάτες. Δίπλα τους, εκτός από εμάς στάθηκαν και οι λιμενεργάτες που μαστιζονται συχνά από θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα.

Άλλη μία δραστηριότητα της πολιτικής μας ομάδας είναι η ενασχόληση με τα δικαιώματα των γυναικών σε μία χώρα παραδοσιακά πατριαρχική και καταπιεστική. Άξονας της δράσης μας είναι η δημιουργία ομάδας που ασχολείται με την ανάδειξη τέτοιων ζητημάτων.

Οικολογικό-υδροηλεκτρικό φράγμα: Ένας ακόμη αγώνας που έχουμε εμπλακεί ενεργά από κοινού με τον ντόπιο πληθυσμό είναι ο αγώνας ενάντια στη κατασκευή του υδροηλεκτρικού φράγματος από μεγάλη πολυεθνική εταιρία στη περιοχή του εύξινου πόντου. Η περιοχή θεωρείται υψηλού φυσικού κάλλους και φημίζεται για τα άφθονα και καθαρά νερά της. Έτσι η εταιρία με πρόσχημα την παραγωγή ενέργειας αποσκοπεί στην καταλήστευση του φυσικού πλούτου.

Τέλος, στο μέτωπο του αντιμιλιταριστικού αγώνα, αναδεικνύουμε την άρνηση στράτευσης ως μια πολιτική στάση που οφείλει να διαδοθεί, να κοινωνικοποιηθεί και να διατρανωθεί, κάτι που σήμερα αποτελεί πραγματικότητα για περίπου 200 αρνητές στράτευσης.

Ερ: Αυτή τη στιγμή λειτουργείτε δύο κollectίβες (καφέ) στη πόλη της Κωνσταντινούπολης. Μία κοντά στη κεντρική πλατεία Taksim και μία στο ασιατικό κομμάτι στο Kadıköy (και οι δύο φέρουν

το διακριτικό όνομα «26A»). Πώς αντιλαμβάνεστε τη λειτουργία αυτών των χώρων και ποιοι συμμετέχουν σε αυτήν;

Απ: Η ιδέα της κολλεκτίβας γεννήθηκε και πάλι από την ανάγκη να ανοιχτούμε στην κοινωνία. Αποτελεί για μας ταυτόχρονα ένα πολιτικό εγχείρημα και έναν «αντικαπιταλιστικό» τρόπο να βγάζουμε λεφτά. Το βλέπουμε σαν ένα οικονομικό μοντέλο που μπορεί να διευρυνθεί.

Το πιο σημαντικό για μας είναι να δείξουμε ότι δεν είναι ένα ιδεαλιστικό μοντέλο αλλά κάτι που πραγματικά λειτουργεί. Για να συμμετάσχει κάποιος στις κολλεκτίβες δεν είναι υποχρεωτικό να είναι κοντινός μας σύντροφος αλλά πρέπει να συμμερίζεται κάποιες γενικές πολιτικές αρχές (αντικαπιταλιστής, αντιφασίστας κ.ο.κ.). Η νομοθεσία στην Τουρκία επιτρέπει τη δημιουργία κοπερατίβων είναι ωστόσο εξαιρετικά πολύπλοκο. Συντροφοί μας μελετούν τους νόμους αυτό το διάστημα έτσι ώστε να γνωρίζουμε ακριβώς τι ισχύει. Μην ξεχνάμε ότι αυτό το έτος έχει διακηρυχθεί από τον Ο.Η.Ε ως έτος κοπερατίβας. Υπάρχει επομένως και επισήμα μια συστηματική προσπάθεια να ενσωματωθεί και αυτή η ιδέα στον καπιταλιστικό κόσμο.

Ερ: Μπορείτε να κάνετε μια συνοπτική παρουσίαση για την κατάσταση της εργατικής τάξης στην Τουρκία και την γενικότερη κοινωνική οικονομική και πολιτική συγκυρία;

Απ: Η κατάσταση των εργαζομένων στην χώρα μας είναι δραματική και επιδεινώνεται συνεχώς μετά την υπαγωγή της Τουρκίας στο Δ.Ν.Τ το 2001. Ένα πρόβλημα που είναι

κυρίαρχο είναι η ολοένα και συχνότερη τακτική μεγάλων εταιριών να παραχωρούν κομμάτια της παραγωγής σε μικρότερες θυγατρικές εταιρίες που δεν αναγνωρίζουν κανένα δικαίωμα στους εργάτες (εργολαβίες). Την ίδια τακτική ακολουθεί ακόμη και το ίδιο το κράτος, η τοπική αυτοδιοίκηση, κ.τ.λ. Το επίσημο ποσοστό της ανεργίας ανέρχεται σε 10%, ενώ επίδομα ανεργίας δικαιούται κανείς μετά από έξι μήνες πλήρους ασφαλιστικής κάλυψης και αυτό ανέρχεται σε 300 τούρκικες λίρες (150 ευρώ) και έχει διάρκεια έξι μηνών. Η οργάνωση των εργατών είναι πολύ περιορισμένη καθώς τα περισσότερα συνδικάτα είναι εργοδοτικά και η επισφάλεια στον τομέα των υπηρεσιών (που αφορά κυρίως νέους στα αστικά κέντρα) δεν αφήνει κανένα περιθώριο συσπείρωσης και συλλογικής δράσης. Από την άλλη πλευρά όσοι έχουν σταθερή δουλειά, κυρίως στον τομέα της βιομηχανίας, φοβούνται να οργανωθούν συνδικαλιστικά λόγω του κινδύνου άμεσης απόλυσης σε συνδυασμό με την υπερπροσφορά σε εργατικά χέρια. Συλλογικές συμβάσεις ισχύουν μόνο εκεί που υπάρχει σωματείο, διαφορετικά συνάπτονται ατομικές συμβάσεις. Μέχρι τη δεκαετία του 1980 υπήρχαν στην Τουρκία δραστήρια εργατικά σωματεία που αγωνίζονταν για τα δικαιώματα των εργαζομένων. Το πραξικόπημα του 80 έφερε και το τέλος των εργατικών συνδικάτων. Στα δέκα χρόνια της υπαγωγής στο Δ.Ν.Τ εφαρμόστηκε ένα πλάνο γενικευμένων ιδιωτικοποιήσεων που αφορούσε στο συνολό τους, τους τομείς της ενέργειας του νερού και των μεταφορών. Κρατικό χαρακτήρα έχουν πλέον μόνο τα σχολεία και τα νοσοκομεία, ενώ οι δημόσιοι υπάλληλοι αμοιβονται με μισθούς που ξεκινούν από 1200 τούρκικες λίρες (600 ευρώ το μήνα). Ενώ στον ιδιωτικό τομέα επικρατεί η μαύρη υποαμοιβόμενη εργασία (γύρω στις 700 λίρες το μήνα δηλ 350 ευρώ) χωρίς προκαθορισμένο ωράριο.

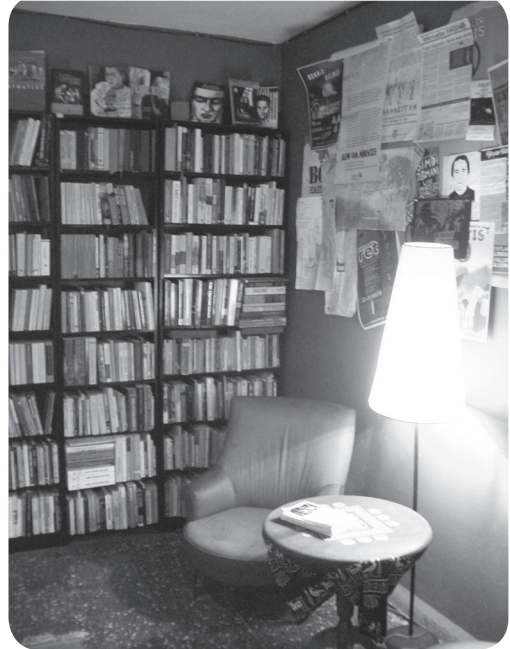
Στην Τουρκία και ειδικότερα στην Κων/

πολη υπάρχει έντονη παρουσία αστυνομικής δύναμης που αγγίζει κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής και είναι εμφανής κάθε στιγμή. Πολλοί νέοι κατατάσσονται στο πολυπληθές αστυνομικό σώμα στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν μία σταθερή δουλειά τη στιγμή που η ανεργία των νέων αγγίζει το 30%. Η καταστολή έρχεται να θέσει υπό έλεγχο, εκτός από τις κάθε είδους κοινωνικές αντιστάσεις και αρκετές ένοπλες οργανώσεις που κινούνται στα πλαίσια αριστερών (σταλινικών και μαοϊκών) κομμάτων. Εκτός από τις περιπτώσεις αυτές, έντονη δράση έχει αναπτύξει και το κουρδικό κόμμα (PKK) με 20 εκατομ. Κούρδους επί τουρκικού εδάφους και τον ηγέτη τους Οτσαλάν να ασπάζεται πλέον ιδέες της αυτονομίας. Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα τον εγκλεισμό στις τούρκικες φυλακές αρκετών εκατοντάδων πολιτικών κρατουμένων κάτω από άθλιες συνθήκες κράτησης.

Στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, η κυβέρνηση Ερντογάν ακολουθεί το νέο φιλελεύθερο μοντέλο με μια παράλληλη στροφή προς τον ισλαμισμό αποσκοπώντας κυρίως να ενσωματώσει και τα συντηρητικά κομμάτια της τουρκικής κοινωνίας στο καπιταλιστικό πρότυπο που επιτάσσει και η ένταξη στην ευρωπαϊκή ένωση. Τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν ακόμη ένα μελανό σημείο του τουρκικού κράτους και καθώς οι δείκτες επίσημα βελτιώνονται επιβεβαιωμένα περιστατικά βασανισμού επιβραβεύονται από το κράτος που μοιράζει προαγωγές στους υπεύθυνους αξιωματούχους.

Όσον αφορά στον φασισμό στην Τουρκία έχει επίσης ισχυρή παρουσία, με το «Nationalistic Movement Party» να λαμβάνει ποσοστά της τάξης του 15% στις εθνικές εκλογές και να έχει συμμετοχή και στην κυβερνητική συμμαχία. Αγωνιστές και διανοούμενοι της αριστεράς πέφτουν συχνά θύματα βίαιων επιθέσεων και δολοφονιών από ακροδεξιά στοιχεία (π.χ. «Γκριζοί Λύκοι») που συγκροτούν ταυτόχρονα και ένοπλο βραχίονα δίπλα στην επίσημη

κοινοβουλευτική τους παρουσία. Μεγάλο πρόβλημα δημιουργείται σε χώρους της εκπαίδευσης όπου ισχυροποιούνται φασιστικές και εθνικιστικές οργανώσεις που διατηρούν κοινωνικά δίκτυα και η αναλογία

αναρχικών-φασιστών κινείται συχνά στο συντριπτικό 1:50.

Μια μορφή εργατικής αντίστασης -στην οποία πραγματοποιήσαμε την τελευταία μας παρέμβαση- εκδηλώθηκε όταν ο δήμος της Κων/πολης αποφάσισε να ιδιωτικοποιήσει την υπηρεσία καθαριότητας περικόπτοντας μισθούς και εργατικό προσωπικό πριν 2 περίπου μήνες. Οι εργάτες κατέβηκαν σε απεργία διάρκειας 100 ημερών δημιουργώντας αίσθηση στην πόλη της Κων/πολης. Η λύση στο πρόβλημά τους επήλθε προσωρινά από άλλο δήμο που ελέγχεται από το κόμμα του Ερντογάν, ο οποίος προχώρησε στην πρόσληψή τους αποβλέποντας στην συντήρηση ενός φιλεργατικού προφίλ.

*οι τιμές στην Τουρκία είναι ίδιες περίπου με την Ελλάδα, ενδεικτικά αναφέρουμε ότι ένα εισιτήριο για τα μέσα μαζικής μεταφοράς κοστίζει περίπου 1Ε.

[*http://www.lafisyanda.org](http://www.lafisyanda.org)

Πλαίσιο Μπλοκ Κατάληψης Libertatia Πορείας Δεθ 2012

Η σύγκρουση ανοίγει περάσματα και η οργάνωση δημιουργεί προϋποθέσεις. Στόχος μας είναι η δημιουργία ενός αξιοπρεπούς πολιτικού σχηματισμού που θα μπορεί να ελέγχει μέσα από διαδικασίες τους τρόπους εφαρμογής των αποφάσεών μας. Μία παράμετρος των παραπάνω βρίσκεται και στη κοινωνική διεργασία αλληλοεπίδρασης μίας διαδήλωσης-πορείας.

Έχοντας σαν αρχή ότι η επαναστατική διαδικασία δεν είναι μία τυχαιότητα, ένας ατομισμός ή ένα είδος διασκέδασης, θέλουμε να βρισκόμαστε στο δρόμο σαν σύνολο με θέση άποψη και στόχο. Θέλουμε με τον άνθρωπο που παλεύουμε για τα ίδια ιδανικά και στεκόμαστε πλάι σε μια αλυσίδα να έχουμε κοινά οράματα μεθόδους και τρόπους δράσης.

Κινούμαστε ενάντια στη λογική του αυθόρμητου που κατεβαίνει στο δρόμο για να τα σπάσει, ενάντια στις γηπεδικές συμπεριφορές μικροεξεγέρσεων και διαρκούς άρνησης. Αυτό που μας ενώνει δεν είναι η βία ως αυτοσκοπός. Αντίθετα αυτό που μας ενώνει είναι το ταξικό μίσος και στόχος μας είναι να επιτεθούμε με τα όπλα μας. Η αυτοδιαχείριση είναι το όπλο μας και θα υπερασπιστούμε τον όρο με τα δικά μας χαρακτηριστικά. Όρος που για εμάς προϋποθέτει ιδέες, κανόνες, συζητήσεις, θέσεις, αποτελέσματα, κριτική, βήματα μπροστά...

Στη συγκεκριμένη πορεία της Δεθ οι αποφάσεις για τη στρατηγική που θα ακολουθηθεί έχουν ήδη αποφασιστεί και θα υλοποιηθούν από την ομάδα περιφρούρησης. Οποιοσδήποτε θέλει να συμμετάσχει στον σχηματισμό θα πρέπει να συμφωνεί με το πλαίσιο που έχει ήδη τεθεί μέσω των κειμένων μας σε πολιτικό επίπεδο και κάτω από τις οδηγίες της περιφρούρησης στο επιχειρησιακό επίπεδο.

Για συνεργασία στις επόμενες δράσεις μας, περιμένουμε από πριν διαθεσιμότητα...

Με χαρά ακούσαμε την είδηση ότι οι εργάτες της βιομηχανικής μεταλλευτικής ζητούν να πάρουν στα χέρια τους το εργοστάσιο ως αντάλλαγμα για τα χρεωστούμενα που τους οφείλονται. Ένας αγώνας που ξεκίνησε το Μάιο του 2011 με αφορμή το κλείσιμο-εγκατάλειψη του εργοστασίου από τη διεύθυνση. Ως απάντηση, η γενική συνέλευση του σωματείου των 40 εργατών και σε ποσοστό 98% προχώρησε σε καθεστώς επίσχεσης εργασίας από το Σεπτέμβριο του 2011. Η βιο.μετ. είναι θυγατρική της εταιρείας φίλκεραμ-τζονσον, παράγει κυρίως κόλλες για πλακάκια και βρίσκεται στη βιομηχανική ζώνη της Θέρμης. Αξιακό μας μέσο είναι η κατάληψη και αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής. Ως πολιτική συλλογικότητα, τασσόμαστε κατ' αρχήν αλληλέγγυοι στα αιτήματα των εργατών της βιο.μετ και τονίζουμε ότι στηρίζουμε οποιονδήποτε αγώνα της εργατικής τάξης θέτει ως στόχο τον εργατικό έλεγχο και την αυτοδιαχείριση. Θεωρούμε ότι ο αγώνας της βιο.μετ. τείνει προς αυτή την κατεύθυνση.

μόνη λύση η αυτοδιαχείριση...

Θέτουμε ως προταγματικό στόχο για την έξοδο από την κρίση και τον καπιταλισμό, που την γεννά, την αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής μέσω της δημιουργίας και γενίκευσης της κουλτούρας των κollectίβων εργασίας, τη δημιουργία επαναστατικών αυτοοργανωμένων σωματείων βάσης και γενικότερα την οργάνωση της τάξης μας μέσα από απτές-χειροπιαστές επαναστατικές λογικές και πρακτικές.

Δυστυχώς ή ευτυχώς για κάποιους, οι εργατικοί αγώνες περιορίζονταν στο να έχουν ως στόχο μόνο οικονομικές διεκδικήσεις. Πλέον, με το ξέσπασμα του αγώνα στη βιομηχανική μεταλλευτική τίθενται προτάγματα με σχέδιο και στόχο: την διαχείριση του εργοστασίου από τους εργάτες. Όπως αναφέρουν και οι ίδιοι στις ανακοινώσεις τους, αγωνίζονται όχι μόνο για να λάβουν τα δεδουλευμένα τους, αλλά για να πάρουν στα χέρια τους την παραγωγή. Δημιουργούν πλάνο για τη βιωσιμότητα του εγχειρήματός τους: διεκδικούν από το κράτος το νομικό πλαίσιο που θα τους επιτρέψει την νόμιμη και άρα βιώσιμη λειτουργία του εργοστασίου υπό εργατικό έλεγχο με τη νομική μορφή της συνεταιριστικής επιχείρησης.

Άποψή μας είναι ότι στην παρούσα ιστορική στιγμή η παρέμβαση του κράτους, ως θεσμικού φορέα, για την ανάδειξη ενός νέου νομικού πλαισίου εργατικού ελέγχου των πτωχευμένων ή εγκαταλελειμμένων επιχειρήσεων δεν αποτελεί μονόδρομο για την αρχική βιωσιμότητα τέτοιων εγχειρημάτων. Η ίδια η αυτοδιαχείριση του εργοστασίου στη πράξη θα αποτελέσει το σημαντικότερο μοχλό πίεσης για τη δημιουργία ενός ευνοϊκότερου νομικού πλαισίου.

... ούτε ιδιωτικοποίηση ούτε κρατικοποίηση

Θεωρούμε ότι πρέπει να αποσαφηνιστούν εξ αρχής από τους ίδιους οι έννοιες και οι αρχές του εργατικού ελέγχου που επιθυμούν. Από μεριάς μας τασσόμαστε ενάντια στη λογική των «ιδιωτικών» συνεταιριστικών

επιχειρήσεων που έχουν ως στόχο τον πλουτισμό των εταιρών. Τασσόμαστε, επίσης, αντίθετοι σε κάθε είδους καθολική κρατικοποίηση που ακυρώνει τις έννοιες του εργατικού ελέγχου και της αυτοδιαχείρισης δημιουργώντας έτσι μια νοοτροπία ανάθεσης και επανάπαυσης, ιεραρχίας και υπαλληλισμού, ερχόμενη σε αντίθεση με την έννοια της αυτοδιαχείρισης που βασίζεται στη συνειδητή συμμετοχή.

Ο ενδεχόμενος εμπορικός-οικονομικός πόλεμος προμηθευτών/αγοραστών σε κάθε τέτοιο εγχείρημα, αν είναι απαραίτητο, μπορεί να αντιμετωπισθεί εν μέρει και για μικρό χρονικό διάστημα μέσω της κρατικής βοήθειας για την εξασφάλιση του κύκλου παραγωγής και πώλησης των προϊόντων. Η κοινωνική αλληλεγγύη σε αυτή τη περίπτωση είναι απαραίτητο να μετουσιωθεί σε μέσο πολιτικής πίεσης προς αυτήν την κατεύθυνση, με γνώμονα την αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής. Ο συγκεκριμένος αγώνας αναδεικνύει την επιτακτική ανάγκη για την δημιουργία πολιτικής οργάνωσης, την οποία θεωρούμε απαραίτητη για τη δομή και το συντονισμό ατόμων, ομάδων, δράσεων, κινήσεων με επαναστατικά χαρακτηριστικά και στόχευση. Πολιτική οργάνωση η οποία θα αποτελέσει σημείο αναφοράς για την όξυνση της ταξικής πάλης και την επαναστατική πρακτική.

Για το λόγο αυτό θέλουμε να επισημάνουμε κάποια ζητήματα που εντοπίσαμε στις συνελεύσεις της πρωτοβουλίας αλληλεγγύης για την βιο. μετ και θεωρούμε ότι άπτονται θεμελιακά της υπόθεσης αυτοδιαχείριση. Κατά πρώτον ότι μέρος των αλληλέγγυων δε θέτει ως αξιακό μέσο την αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής. Επίσης, άλλοι δε μπορούν να αποφασίσουν αν απευθύνονται στην εργατική τάξη ή στους έλληνες γενικά, στα αφεντικά μικρά ή μεγάλα. Γι' αυτό προτείνουμε την ύπαρξη όχι άλλης μιας πρωτοβουλίας, η οποία μετά από την οποιαδήποτε έκβαση του αγώνα θα διαλυθεί, αλλά μιας διαφορετικής πρωτοβουλίας, η οποία θα αποτελείται από συλλογικότητες και οργανώσεις που δεν θα αλλάζουν προτάγματα ανάλογα με την πολιτική υπεραξία που πρόκειται να αντλήσουν. Μιλάμε γι' αυτές που αποδεικνύουν με το λόγο και τις πράξεις τους ότι η αυτοδιαχείριση είναι δυνατόν να υπάρξει, υπάρχει και αναπτύσσεται στην πόλη μας. Δεν είμαστε δογματικοί, αλλά πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι με το ζήτημα της αυτοδιαχείρισης. Απέναντι στην τυχαιότητα και την αποθέωση του αυθόρμητου, απέναντι στο δογματισμό της υπεράσπισης των εργατικών δικαιωμάτων και μόνο, ως το μοναδικό μέσο της ταξικής πάλης, ο αγώνας της βιο.μετ αποτελεί ένα βήμα για την πραγμάτωση της αυτοδιαχείρισης σε κάθε παραγωγική μονάδα, αρκεί να υπάρχει θέληση, δομή και οργάνωση. Κι όλα αυτά, διότι δε θέλουμε ούτε ζωγραφιστούς να βλέπουμε και σ' αυτόν τον αγώνα «αλληλέγγυους» φασίστες και καιροσκόπους, είτε χαμογελάν, είτε φέρνουν δωράκια, είτε τάζουν λαγούς με πετραχήλια. Να μην γίνει και αυτός ο αγώνας τροφή για τον ρεφορμισμό και το φασισμό. Αφού δεν μπορείτε εσείς, μπορούμε εμείς.

**Κείμενο που μοιράζεται για Βιομετ*

libertatiasquat.blogspot.com | nowakult.blogspot.com

Κατάληψη Libertatia, Λ. Στρατού 19 & Σαρανταπόρου, Θεσσαλονίκη